

Xuyên Thư Ký

Contents

Xuyên Thư Ký	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	32
9. Chương 9	40
10. Chương 10	44

Xuyên Thư Ký

Giới thiệu

Editor: Hàn HànThể loại: Xuyên thư, xuyên không, hiện đại, đoản văn. Bạn nghĩ sao khi một ngày nọ chính tác giả lại x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-thu-ky>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiểu Trịnh không nghĩ rằng vừa rồi mình chỉ là nằm mơ, hẳn là thực sự xuyên vào sách rồi, vì để tránh cho lần sau mình tỉnh lại xương cốt toàn thân vỡ vụn nằm trên giường, cậu quyết định cho Hoàng Phủ Hoa Tàng thêm chút bàn tay vàng.

Tiểu Trịnh năm nay mới tốt nghiệp, vào làm trong một công ty trách nhiệm hữu hạn bất động sản, đảm nhiệm chức vụ trợ lý của quản lý chi nhánh, chức vụ này lương tới tận bốn nghìn, nhưng có hơn trăm người cạnh tranh, Tiểu Trịnh vì bốn nghìn tiền lương này mà thiên tâm vạn khổ đánh bại những người cạnh tranh còn lại, trở thành một nhân viên của công ty bất động sản nổi tiếng trong nước.

Sau khi vào công ty cậu cũng không bối rối mà từng bước thăng cấp trở thành kẻ chiến thắng nhân sinh, trái lại bởi mỗi ngày đều tăng ca đến nỗi mệt mỏi chút nữa thổ huyết, sau khi tỉnh tỉnh mê mê dần làm quen, Tiểu Trịnh lại trở thành đồng nghiệp có nhân duyên tốt nhất trong ngành.

Nguyên nhân cũng không có gì, Tiểu Trịnh lúc cười miệng há rộng, người khác nhìn thấy khuôn mặt trẻ con kia của cậu, vốn tâm tình hồngбет cũng cảm thấy tốt hơn vài phần, thêm vào đó cậu làm người hào phóng,

lúc nên mời khách thì nhất định sẽ mời, chưa bao giờ ra oai, phục vụ tận tình, ngay cả sếp mãn kinh sớm cũng trực tiếp hòa khí với cậu hơn mấy phần so với người khác.

Lương cộng thêm tiền thưởng của Tiểu Trinh một tháng cũng mới hơn năm ngàn, một người mới ra xã hội như cậu, theo lý thuyết không mua nổi loại xe xịn như vậy, lúc bình thường mọi người thay phiên mời khách, cũng không cần sang khoái như vậy, thế nên mọi người đều thấy gia cảnh cậu rất khá, ít nhất là cũng phải từ khá giả trở lên.

Nhưng thực ra họ cũng không biết, Tiểu Trinh thực ra còn có một nghề nghiệp khác, đó chính là viết tiểu thuyết.

Cậu từ đại học đã bắt đầu viết văn, viết chính là loại sảng văn thăng cấp, bởi vì thể loại đúng là loại thể loại đang lưu hành nên đã có chút danh tiếng trong giới võng văn, trước khi tốt nghiệp đã có một tác phẩm hoàn bản bản quyền cho game và hoạt hình, trong tay cũng khá rộng rãi.

Những hôm phải tăng ca, Tiểu Trinh liền gõ chữ trong công ty, những hôm tan làm như thường lệ, thì cậu lại gõ chữ ở nhà, ngoại trừ có sự thay đổi địa điểm ra thì cũng không khác gì nhau.

Gần đây cậu đang viết một bộ tiểu thuyết huyền huyền thăng cấp, kể về một tiểu tử vô danh đánh bại đánh bại mà vào trong một môn phái nhỏ rách nát, làm thế nào để từng bước thăng cấp môn hộ, môn phái quang đại, cuối cùng thành chí tôn trong thiên hạ, phá nát không gian, tìm tới một cảnh giới cao hơn, đã viết tới được một triệu chữ, có điều một triệu chữ đối với tiểu thuyết thăng cấp mà nói, chỉ mới vừa bắt đầu, Tiểu Trinh một ngày gõ sáu nghìn chữ, thỉnh thoảng cũng gõ tới mười nghìn, mỗi ngày đều có rất nhiều người bình luận hóng truyện.

Có những lúc Tiểu Trinh tâm huyết dâng trào, muốn thử chút xem truyện này có bao nhiêu độc giả trung thành, vì thế đùa cợt viết rằng nếu như chương mới có người bình luận hay, cậu liền thêm ngay một chương mười nghìn chữ, kết quả sau đó có thổ hào không nói hai lời trực tiếp đập một vạn nhân dân tệ khen thưởng, để cậu thêm chương mới, còn nói sau này muốn thêm nữa thì sẽ đập thêm tiền.

Áp lực của Tiểu Trinh như núi đè, từ đây không còn dám lấy đá đập chân mình nữa.

Sảng văn cũng không dễ viết, bây giờ truyện thăng cấp ở đâu cũng có, Tiểu Trinh tuy rằng có thể thể hiện tài năng hoàn toàn là do vai phụ cậu đắp nặn rất sinh động, không giống với pháo hôi năng lực kém cỏi, tính cách khác biệt, không ngu ngốc, vai phụ có thông minh cũng rất tình nghĩa, vai chính khi đánh nhau mới có cảm giác thành tựu, độc giả đọc mới càng khoái.

Mấy ngày nay vừa vặn viết tới chi tiết vai chính Kỳ Chân tham gia đại hội giám cảnh, đây là thịnh điển tỷ thí lớn nhất trong thiên cảnh của hắn. Tiểu Trinh thiết trí thế giới dưới ngòi bút cừu trùng thiên, thiên cảnh là Nhân cảnh, cũng chính là tầng thứ nhất, thế nên giám cảnh đại hội là mười cao thủ đứng đầu, có thể lên tới tầng thứ hai, được Thiên cảnh cho phép, mới có thể vào Thiên cảnh tiếp tục tu luyện.

Phàm là nhân vật chính của sảng văn, khó tránh khỏi sẽ đều có một đồng lớn chướng ngại vật, không biết tự lượng sức mình ngăn cản đường thông thiên của hắn, Kỳ Chân cũng không ngoại lệ, hắn có rất nhiều kẻ địch, mà Tiểu Trinh an bài kẻ địch lớn nhất ở đại hội giám cảnh của hắn, chính là một nhân vật con cháu thế gia tên Hoàng Phủ Hoa Tàng.

Làm một “chướng ngại vật”, Hoàng Phủ Hoa Tàng có chút khác biệt, y không phải là con cháu thế gia loại từ nhỏ đã thuận buồm xuôi gió, thiên tư thông minh, mà là một đứa con rơi, Hoàng Phủ Hoa Tàng trải qua cực khổ, vô cùng vất vả tới bây giờ mới có chút thành tựu, kết quả lại bị nam chính cướp mất một pháp khí cực kỳ quan trọng, thế nên y vô cùng thống hận nam chính, trăm phương nghìn kế muốn ngăn cản nam chính Kỳ Chân. Ngay cả nữ nhân mà Kỳ Chân thích, trước khi chưa biết bộ mặt thật của Hoàng Phủ Hoa Tàng cũng là yêu y chứ không phải là nam chính Kỳ Chân.

Hoàng Phủ Hoa Tàng rất thông minh, y từng bị Kỳ Chân đập, cũng đã từng đập Kỳ Chân, giai đoạn đầu tiên của Kỳ Chân chiếm độ dài rất quan trọng trong thể loại tu chân, Tiểu Trinh cuối cùng đặt ra y bị người mình giết chết chứ không chết trong tay nam chính.

Có điều trước mắt, Hoàng Phủ Hoa Tàng vẫn phải sống thật tốt, đồng thời lập tức sắp trở thành cao thủ đứng đầu trong mười người ở đại hội giám cảnh, kém chút nữa làm Kỳ Chân không vào được tầng một.

Nhân vật này trước mắt cũng là nhân vật có nhân khí cao nhất, độc giả thích y cùng với độc giả ghét y đều chiếm một nửa, nửa trước chủ yếu là độc giả nữ, nửa sau chủ yếu là độc giả nam.

Nói tóm lại, sở dĩ giới thiệu Hoàng Phủ Hoa Tàng cận kề như vậy, không phải là bởi độc giả nữ thích y, cũng không phải là Tiểu Trịnh rất thích y, mà bởi Tiểu Trịnh chợt phát hiện mình ngủ dậy đã biến thành Hoàng Phủ Hoa Tàng.

Nhân vật này từ nhỏ kinh mạch bị hao tổn, bởi cả ngày phải lo hết lòng tính kế người khác, cơ thể cũng không được tốt lắm, trước đó để lấy lòng độc giả nữ, Tiểu Trịnh còn cho Hoàng Phủ Hoa Tàng bị thêm chứng quáng gà, kết quả khi cậu biết mình xuyên vào sách lại xuyên trúng vào nhân vật phản diện đoản mệnh này chỉ hận không thể cho mình một bạt tai thật mạnh.

Dựa theo nội dung vở kịch sắp diễn ra, Hoàng Phủ Hoa Tàng chuẩn bị mượn dao giết người trong đại hội giám cảnh, giật dây một người có quan hệ với nam chính để ám hại hắn, sau đó sẽ đứng ra đảm nhiệm vai lật mặt, ngồi làm ngư ông đắc lợi, chiếm pháp khí của cả hai người làm của riêng, kết quả lại bị nam chính phát hiện, trong một buổi tối mây đen gió lớn, hai người giao thủ đại chiến ba trăm hiệp, kết cục Hoàng Phủ Hoa Tàng bị trọng thương.

Lúc Tiểu Trịnh xuyên qua trở thành Hoàng Phủ Hoa Tàng, kẻ này đã bắt đầu mượn dao giết người, nội dung vở kịch bắt đầu diễn ra theo đúng quỹ đạo, muốn dừng cũng không dừng được, cậu cũng không muốn mình bị Kỳ Chân đánh cho trọng thương, quyết định trên đường rời khỏi đại cảnh giám cảnh sẽ lạng lẹ trốn đi, ai ngờ người tính không bằng trời tính, Tiểu Trịnh vừa mới chuẩn bị rời khỏi, lại gặp phải Kỳ Chân, đối phương mời cậu tới một trúc lâu bên ngoài một lát, nói có chuyện muốn nói với cậu.

“Là liên quan tới Triệu Thành Hề.” Kỳ Chân nói.

Tiểu Trịnh hiểu rõ, Triệu Thành Hề chính là nữ tu mà Kỳ Chân thích, nhưng đối phương trước mắt lại thích Hoàng Phủ Hoa Tàng.

Trước mắt Kỳ Chân và Hoàng Phủ Hoa Tàng vẫn có quan hệ là hai bên cạnh tranh lạnh nhạt, Kỳ Chân thậm chí còn có phần đố kỵ với Hoàng Phủ Hoa Tàng bởi đối phương chiếm được sự ái mộ từ nữ thần của hắn.

Mà tình tiết phát triển có chút vua hồ.

Hai người vừa mới ra khỏi trúc lâu, Kỳ Chân bị ám hại, đối phương vừa ra tay với Kỳ Chân, vừa nói với Tiểu Trịnh: “Hoàng Phủ, đánh trả không nổi!”

Kỳ Chân: “...”

Tiểu Trịnh: “...”

Người ám hại Kỳ Chân này chính là “dao” mà Hoàng Phủ Hoa Tàng muốn mượn để giết người, mà Tiểu Trịnh lại không ngờ rằng đối phương lại ra trận vào lúc này.

Có nên trở mặt hay không đây, làm thế nào mới tốt?

Tiểu Trịnh nghĩ 3 giây, quyết định cùng gia nhập.

Bây giờ có chạy, Kỳ Chân chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cho mình. Vẫn là quần ẩu sướng khoái hơn.

Nhưng cậu lại không ngờ rằng tu vi của Kỳ Chân lại tăng nhanh như gió chỉ trong một khoảng thời gian, không chỉ đánh ngã pháo hôi, mà thế lực còn ngang bằng với Hoàng Phủ Hoa Tàng, Tiểu Trịnh không để ý tới, ngực đau đớn, người đã bị đánh bay, ngã vào bụi cỏ, phun ra một ngụm máu, trước mắt tối sầm lại, bất tỉnh nhân sự.

Tới lúc mở mắt ra, Tiểu Trịnh phát hiện mình đang nằm úp sấp trên bàn làm việc, thủ trưởng trung niên hói còn đang đứng bên cạnh mình.

“Hết giờ nghỉ trưa rồi, mau dậy làm việc đi, buổi chiều sắp lớn muốn đi thị sát.”

Tiểu Trịnh ồ một tiếng, lau chút nước miếng, công việc của cậu thực ra đã làm xong từ hôm qua, hôm nay không có việc gì làm, ban ngày đều lên mạng lung tung.

Trái phải không người, Tiểu Trịnh mở phần truyện còn đang viết dở của mình ra, màn hình hiện lên chương mới nhất vừa vận chính là một khắc Hoàng Phủ Hoa Tàng bị Kỳ Chân đánh bay kia.

Tiểu Trịnh không nghĩ rằng vừa rồi mình chỉ là nằm mơ, hẳn là thực sự xuyên vào sách rồi, vì để tránh cho lần sau mình tỉnh lại xương cốt toàn thân vỡ vụn nằm trên giường, cậu quyết định cho Hoàng Phủ Hoa Tàng thêm chút bàn tay vàng.

Ừm, nơi cửu thiên có một đạo sấm sét bay tới, bổ vào trước mặt Kỳ Chân, Hoàng Phủ Hoa Tàng liền nhân cơ hội chạy trốn.

Sau đó chứng quang gà của Hoàng Phủ Hoa Tàng cũng bởi đạo sấm sét này mà bỗng nhiên không uống thuốc cũng khỏi bệnh.

Lại sau đó, Hoàng Phủ Hoa Tàng đang chạy trốn tình cờ gặp phải Triệu Thành Hề, được mỹ nữ dốc lòng chăm sóc, cho Kỳ Chân tức chết a ha ha.

Có nên để Hoàng Phủ Hoa Tàng song tu với Triệu Thành Hề, thuận tiện tăng cường công lực một chút không nhỉ?

2. Chương 2

Tiểu Trịnh tuy cảm thấy nữ thần vội vã quá mức, nhưng dù sao người ta cũng là muốn cứu mình, phẩm chất khó có được này rất đáng khen, cậu cũng ôm ở mặc cho đối phương lột xiêm y của mình ra, tay thuận thế đặt lên ngực đối phương...???

Tiểu Trịnh nghĩ, dùng dư quang nhìn thoáng qua, một nhóm người đi từ ngoài vào, tiền hô hậu ủng, khí thế vang dội.

Ồi chà, sếp lớn tới, Tiểu Trịnh nhanh tay đóng tab lại, cùng đi tới với lão sếp hỏi đầu, nghênh đón đại boss.

Có điều đại boss này không giống bức ảnh hồi trước đã từng xem lắm, tuổi trẻ, phong chùng cũng không hơn kém cậu là mấy, Tiểu Trịnh hỏi riêng đồng nghiệp, đồng nghiệp nói cậu thật ngốc, đây chính là con trai của sếp, gần đây đang làm thực tập cạnh sếp, hẳn là sếp không rảnh mới để con trai lão tới thị sát.

Giá trị nhan sắc của con trai sếp rất cao, nhưng đáng tiếc lại là một khuôn mặt liệt, từ đầu tới cuối chưa từng nói chuyện, phỏng chừng là đeo thêm một cái kính râm là có thể cos FBI, có điều ai bảo người ta đầu thai tốt chứ, đừng nói có hay không, cho dù có là một người câm thì mọi người vẫn phải cung cung kính kính.

Tiểu Trịnh tuy rằng cũng theo sau nhưng tâm tư đã sớm du đãng nơi đâu, vừa nghe sếp hỏi đầu giới thiệu thành tích của họ năm ngoái, vừa suy nghĩ tình tiết cho chương mới.

Tự dừng trong lúc đang nghĩ, lại nghe thấy có người nhắc tới tên mình, Tiểu Trịnh lấy lại tinh thần, sếp hỏi đầu đang giới thiệu mình cho con trai sếp lớn đứng đối diện, thuận tiện còn khen ngợi vài câu —— đề án của hội nghị tổng bộ vài tuần trước chính là do Tiểu Trịnh làm, sếp hỏi đầu chủ trì, làm cho danh tiếng của cậu vang dội không ngừng, sếp hỏi đầu chẳng qua là ông mất cân giò bà thò chai rượu.

Mà con trai sếp lớn chỉ gật đầu, đừng nói tới chuyện tán thưởng, ngay cả một biểu cảm cũng không có.

Xí ~ Tiểu Trịnh âm thầm đáp trả lại một chữ trong lòng.

Thật vất vả mới cầm cự được tới lúc tan tầm về nhà, cấu tứ của Tiểu Trịnh dạt dào, ngay cả làm cơm cũng lười động tay, trực tiếp gọi thức ăn bên ngoài ăn hai miếng, an vị trước màn hình máy tính ba ba ba.

Là gõ bàn phím ba ba ba.

Chưa tới một tiếng đã gõ xong chương mới ba nghìn chữ đăng lên, Tiểu Trịnh thở phào một hơi, trạng thái hôm nay không tệ, cậu chuẩn bị nghỉ ngơi một chút rồi viết tiếp chương mới.

Kết quả nằm trên ghế sofa, trên TV phát bài hát ru con, bất tri bất giác khiến cho người buồn ngủ.

Tiểu Trịnh ngã xuống đất, cái mông nhiều thịt cũng không nhịn được đau, đau tới nỗi cậu ôi một tiếng, phát hiện mình lại mặc áo dài trường bào, lại một lần nữa trở thành nhân vật trong truyện.

“Vết thương của ngươi chưa lành, chó lộn xộn.”

Bên cạnh có một người duỗi tay ra đỡ lấy cậu.

“Triệu, Triệu Thành Hề?” Tiểu Trịnh không chắc chắn hỏi.

Đối phương ừ một tiếng, dìu cậu lại ngồi bên đồng lửa.

Nhờ có ánh sáng của lửa, chứng quang gà hơi giảm bớt, cậu cũng dùng khoảng cách gần mà thường thức dung mạo của đối phương.

Đối phương toàn thân áo trắng, phát phơ như tiên tử lâm thế, dù gương mặt có lạnh lùng, cũng không giấu được phong thái đẹp đẽ.

Tiểu Trịnh nghĩ, cậu đánh nhau với Kỳ Chân, kết quả bị thương ngất đi, vừa lúc đó, Triệu Thành Hề vừa lúc đi ngang qua, thấy Kỳ Chân đang muốn nhân lúc Hoàng Phủ Hoa Tàng ngất mà ném đá giấu tay, lập tức lên tiếng quát dừng lại, mang Hoàng Phủ Hoa Tàng đi, Kỳ Chân bởi nữ thần thấy mình muốn giết người diệt khẩu mà ảo não không thôi.

Đây là nội dung mới của tối nay.

Bàn tay vàng gì cũng không sánh được với bàn tay vàng tác giả tự mình thêm vào! Cậu đặc ý thâm nghĩ, nếu như “mộng cảnh” này tiếp tục kéo dài, mà cậu vẫn luôn xuyên thành Hoàng Phủ Hoa Tàng vậy nhất định phải thay thế Kỳ Chân, để Hoàng Phủ Hoa Tàng trở thành nam chính!

Nếu hiện thực đã đủ tàn khốc, thật vất vả mới xuyên vào tiểu thuyết, cậu đương nhiên là muốn thật sướng khoái, trái ôm phải ấp mới chỉ là tiêu chí thấp nhất, như Triệu Thành Hề này, mỹ nữ vừa đẹp lại có năng lực cậu lại cho nhiều thêm mấy nhân vật, không cần chạy phó bản, coi như nằm song tu không thôi đã có thể hướng tới cuộc sống của những người thắng cuộc.

Nghĩ đến đây, Tiểu Trịnh đặc ý trong lòng, nói với Triệu Thành Hề: “Đa tạ Triệu cô nương cứu giúp, người không bị thương chứ?”

Triệu Thành Hề lắc đầu: “Bây giờ Kỳ Chân còn chưa phải là đối thủ của ta, nhưng người bị thương không nhẹ, người có cảm giác vận hành linh khí bị cản trở không?”

Tiểu Trịnh nghe nàng nói vậy, nhắm mắt lại thử vận công, quả nhiên phát hiện đan điền mình trống rỗng, không khỏi cả kinh: “Chuyện gì thế này?”

Triệu Thành Hề: “Kỳ Chân có một công pháp tên là Vật đổi sao dời, có thể hấp thu một lượng lớn linh khí biến hóa cho bản thân sử dụng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, mà vừa nãy lúc ta bắt mạch cho người, phát hiện trong cơ thể người hình như còn bị hấn gieo một tia độc tố xuống, e rằng chính độc tố này đã ảnh hưởng tới linh khí của người.”

Tiểu Trịnh chỉ nghĩ bản thân đang mơ, chút nữa tỉnh lại sẽ trở lại thực tế, thế nên trong lòng hắn cũng không lo gì, nhưng vẫn phải tỏ vẻ luống cuống như nhân vật Hoàng Phủ Hoa Tàng: “Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng trách có ánh lửa rồi mà ta nhìn mặt người, vẫn mơ mơ hồ hồ, chắc chắn là bị độc tố làm ảnh hưởng.”

Triệu Thành Hề trầm ngâm nói: “Thực ra vẫn còn có cách.”

Tiểu Trịnh vội nói: “Triệu cô nương xin hãy nói ra!”

Triệu Thành Hề trầm mặc trong chốc lát, tựa như đã quyết định mà nói: “Song tu.”

Tiểu Trịnh trợn to hai mắt: “Hả?”

Cậu còn chưa viết tới đoạn này mà, sao Triệu Thành Hề đã chủ động nói ra rồi? Lẽ nào tiểu thuyết này bị ảnh hưởng bởi suy nghĩ của tác giả? Cậu muốn gì được nấy?

“Chuyện này, sao có thể được?” Người như Triệu Thành Hề đẹp tới vậy, đừng nói trăm người chọn một, trong một vạn người cũng chưa chắc đã tìm ra được một người, nàng chỉ tồn tại trong thế giới tiểu thuyết, chỉ tồn tại trong tưởng tượng. Ở hiện thực, căn bản Tiểu Trịnh nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Triệu cô nương, ngươi vì cứu ta, mà phải hy sinh quá lớn.” Tiểu Trịnh trầm thống nói.

Triệu Thành Hề nhú mày: “Ta cũng đâu thể trợ mắt nhìn người chết.”

Tiểu Trịnh cảm động vô cùng, không hổ là nữ thần mà nam chính thâm mến, đẹp cả người lẫn nét.

Triệu Thành Hề nói: “Chuyện này không thể chậm trễ, đợi tới lúc độc tố lan khắp toàn thân rồi, linh lực của ngươi sẽ bị phế bỏ.” Nàng kéo Tiểu Trịnh vào trong lòng, giơ tay vạch áo Tiểu Trịnh ra.

Tiểu Trịnh tuy cảm thấy nữ thần vội vã quá mức, nhưng dù sao người ta cũng là muốn cứu mình, phẩm chất khó có được này rất đáng khen, cậu cũng ồm ồm mặc cho đối phương lột xiêm y của mình ra, tay thuận thế đặt lên ngực đối phương...???

Phẳng vậy??? Tiểu Trịnh sờ sờ, vẫn cứ là phẳng lì.

Trước đó, cậu chỉ cho rằng Triệu Thành Hề ngực hơi bị lép một tí, không ngờ thật sự phẳng!

“Triệu cô nương, ngươi, ngươi sao lại...” Tiểu Trịnh không tiện nói ra, nhờ đâu đây là khuyết tật của người ta, nghe nói phụ nữ phẳng như vậy, mình cứ thế mà nói ra, không phải sẽ làm tổn thương tới lòng tự trọng của người ta sao?

“Hồi còn nhỏ, cơ thể ta không tốt, sư phụ nói mạng ta là ông trời cho mượn, thế nên từ nhỏ đã phải giả nữ, tránh né số trời, chẳng qua tình huống bây giờ của chúng ta, ta cũng không ngại nói thẳng cho người biết.” Triệu Thành Hề mang theo ý xin lỗi nói.

Tiểu Trịnh: “...”

Cậu nhìn đối phương vén vạt áo bào lên, một tay đè eo cậu lại, cơ thể đè lên trên.

Tiểu Trịnh kêu thảm một tiếng, không biết lấy sức ở đâu ra, mạnh mẽ đẩy người ra, quay người lăn lộn liên tục.

Nhưng không ngờ đầu gối đâm phải một hòn đá, đau tới mức cậu hét thảm, ngã sấp người về phía trước!

... Tiểu Trịnh mở choàng mắt.

Cậu vẫn đang nằm trên ghế sa lông, chương trình trên ti vi vẫn đang phát.

May chỉ là một giấc mơ.

Cậu lau mồ hôi, nơm nớp lo sợ bò tới trước máy tính, mở truyện ra, phát hiện khoản thu nhập hôm nay tăng vọt.

Nhìn kỹ, hóa ra là độc giả thổ hào lần trước khen thưởng những một vạn tệ, ở dưới còn comment: “Mẹ cái con gà Hoàng Phủ Tàng kia không ngờ lại đối nghịch với nam chính, lại còn được Triệu Thành Hề cứu đi? Nữ thần của nam chính sao có thể đi cứu pháo hôi? Kỳ Chân của chúng ta xứng đáng có được một người khác tốt hơn, Triệu Thành Hề thì có là gì? Mà Kỳ Chân đã không chiếm được thì người khác cũng đừng mong! Hy vọng Triệu Thành Hề kia chỉ là một tên nương pháo, coi trọng hoa cúc của Hoàng Phủ Hoa Tàng, mượn danh nghĩa cứu người bạo súc Hoàng Phủ Hoa Tàng, xem xem sau này Hoàng Phủ pháo hôi còn dám cướp nữ nhân của Kỳ Chân không!

Tiểu Trịnh: Đây đâu chấm hỏi???

Tôi trêu chọc gì anh chứ, sao anh lại làm vậy với tôi, à không, làm vậy với Hoàng Phủ Hoa Tàng?! Đây chẳng lẽ chính là thứ gọi là lời nguyện rửa của độc giả thổ hào?

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phú quý không bằng mạng, đừng nói tới một vạn, cho dù có là mười vạn cũng không thể khiến cho tác giả khuất phục vận mệnh bị bạo súc!

Có điều nếu thật sự là mười vạn, nói không chừng nhịn đau chút cũng... được! Độc giả thổ hào không thể thay đổi hướng đi của truyện nhưng lại có thể làm ảnh hưởng tới mộng cảnh sau khi Tiểu Trịnh xuyên vào.

Tình tiết trong chương mới nhất, vẫn ở tiến độ Tiểu Trịnh viết trước khi ngủ: Hoàng Phủ Hoa Tàng và nam chính Kỳ Chân giao thủ, bị đá thương, thời khắc mấu chốt, nữ tu Triệu Thành Hề cứu người đi, chỉ để lại Kỳ Chân âm đạm ảo nào.

Nhưng vì sao vào trong mộng của cậu lại biến thành Triệu Thành Hề nam phần nữ trang còn muốn bạo súc hoa của cậu, à không là cúc hoa của Hoàng Phủ Hoa Tàng?!

Thật đáng sợ, vì sao cậu lại nằm mơ như vậy?

Tiểu Trịnh nghĩ cả nửa ngày, cũng không ra được đáp án.

Tuy rằng mỗi lần độc giả thổ hào đều thưởng rất nhiều tiền, đối với người coi tiền như áo cơm cha mẹ như Tiểu Trịnh hẳn là sẽ triệt để được vuốt lòng, không chỉ khiêm tốn nghe ý kiến của đối phương, mà còn thay đổi hướng đi của truyện cho hợp với ý kiến của vị thổ hào kia, bởi có rất nhiều tác giả đều làm vậy.

Nhưng Tiểu Trịnh khổ sở trong lòng, cậu thật sự không muốn mơ tiếp ác mộng bị bạo súc nữa, bình luận của đối phương hoàn toàn làm cậu nổi tâm lý phản nghịch, cậu kiên quyết đi trên con đường của mình, giúp đỡ Hoàng Phủ Hoa Tàng, để sự xuất hiện của y ngày càng nhiều hơn.

Thế là trong chương mới, Tiểu Trịnh viết thế này:

Triệu Thành Hề thấy Hoàng Phủ Hoa Tàng chậm chậm mở mắt ra, rất vui vẻ: “Người sao rồi?”

Hoàng Phủ Hoa Tàng nhú mày đánh giá bốn phía, nơi này có lẽ là ở trong một sơn động, dù có ánh lửa, nhưng vẫn tối mù như trước, khuôn mặt Triệu Thành Hề cứ mơ mơ hồ hồ, nhìn không rõ.

“Đa tạ... Triệu cô nương cứu giúp, nhưng người làm vậy, sẽ khiến cho Kỳ Chân ghi hận.”

Triệu Thành Hề thản nhiên nói: “Hắn muốn ghi hận thì cứ mặc hắn, ta muốn cứu ai, muốn thích ai, lại là chuyện của ta.”

Dứt lời nàng nhìn Hoàng Phủ Hoa Tàng, chờ đối phương trả lời.

Sắc mặt của thanh niên trước mặt này vẫn luôn tái nhợt mà tuần tú, ánh mắt âm trầm thản nhiên, nhưng từ trước đại hội giám cảnh, Triệu Thành Hề đã chú ý tới y, cũng biết y thông minh ưu tú tới mức nào, chỉ vì xuất thân cản trở, mà không thể leo lên vị trí cao hơn.

Nàng cũng tin rằng, dùng trí thông minh của Hoàng Phủ, nhất định có thể nghe ra ý trên mặt chữ của mình.

Nhưng Hoàng Phủ Hoa Tàng chỉ hơi cúi đầu, sau đó lạnh lùng nói: “Xin lỗi, Triệu cô nương, nhưng ta lại không thích người.”

...

Gần một vạn chữ đã gõ xong xuôi, Tiểu Trịnh ngừng động tác gõ bàn phím, thần thanh khí爽 cười to ba tiếng ha ha ha.

Quá sung sướng!

Nam chính thích Triệu Thành Hề, ta liền để Hoàng Phủ từ chối Triệu Thành Hề, làm gì còn có chuyện gì thú vị hơn ngoài chuyện nữ thần từ chối nam chính lại bị từ chối này chứ?

Cậu đã có thể tưởng tượng ra hình ảnh độc giả chửi rửa cả đồng sau màn hình, tâm tình không khỏi càng tốt hơn.

Trong chương mới, sau khi Triệu Thành Hề bị Hoàng Phủ Hoa Tàng từ chối, không còn mặt mũi nào, đành rời khỏi đó trước, một mình Hoàng Phủ ở lại trong sơn động chữa thương, đánh bậy đánh bạ, kinh mạch của Hoàng Phủ có chút đột phá, bệnh quái gà cũng được cải thiện.

Mặt khác, Kỳ Chân đợi suốt cả một đêm, cuối cùng cũng thấy Triệu Thành Hề trở về một mình, liền bước tới tỏ ý quan tâm tới nàng, ai ngờ mặt nóng dần mông lạnh, Triệu Thành Hề chẳng những đã không cảm kích, mà còn nói về sau không muốn thấy hắn tới gần mình nữa, Kỳ Chân nản lòng thoái chí, tỷ thí ngày hôm sau không thể phát huy được trạng thái tốt, vốn có cơ hội thắng liền ba ván, thuận lợi vào đội một, kết quả phát huy thất thường, Hoàng Phủ thì bị thương, thế là Kỳ Chân bất hạnh cùng lưu lạc tới đội hai với y. Không phải oan gia không tụ đầu, hai người lại một lần nữa gặp gỡ trong trận tỷ thí ngày hôm sau.

Loại truyện mấy trăm vạn chữ, một chương siêu dài này bình thường đều xả ra một đồng tình tiết như thác lũ, Tiểu Trịnh coi như là một tác giả có lương tâm, chỉ tiêm vào một xi lanh ống nước nho nhỏ, chứ không phải là trực tiếp xách cả thùng nước dội xuống đầu độc giả, thế nên viết xong một vạn chữ, liền dừng lại ở đêm trước ngày tỷ thí, làm cho độc giả cảm thấy hồi hộp vô cùng.

Độc giả phía dưới ngao ngao gào lên muốn đọc chương mới, Tiểu Trịnh thâm sâu bí hiểm cười nhẹ một cái, tắt máy tính chuẩn bị đi ngủ.

Viết văn thực ra là một chuyện rất lãng phí trí não, dù là viết về vấn đề gì, Tiểu Trịnh gõ xong một vạn chữ còn mệt hơn cả một đêm bảy lần, ngã vật trên giường ngủ thẳng cẳng.

Một giấc ngủ ngon, không hề mộng mị, không hề biến thành Hoàng Phủ Hoa Tàng.

Cậu vẫn là Tiểu Trịnh, một người vừa mới ra xã hội.

Không phải đánh nhau trong mộng, Tiểu Trịnh cảm giác một giấc ngủ này chất lượng thật cao, cậu đánh răng rửa mặt, xuống tầng mua bữa sáng, lái xe tới công ty.

Bởi tới sớm, công ty còn chưa có người mấy, Tiểu Trịnh bật máy tính lên, đọc bình luận của chương mới hôm qua.

Đại đa số độc giả bình luận, có người bất mãn lực lượng mới của Hoàng Phủ Hoa Tàng xuất hiện, làm cho nhân vật chính khôn quăn; có người bất mãn nữ nhân mà nhân vật chính thích không ngờ lại thích một nam nhân khác, ồn ào muốn nữ nhân vật mới lộ diện, cường liệt yêu cầu cho Triệu Thành Hề một kết cục thảm; còn có người cực thích nhân vật Hoàng Phủ Hoa Tàng này, hy vọng y có thể có thêm nhiều đất diễn hơn; cũng có người nói Hoàng Phủ với Kỳ Chân mới là xứng đôi, để họ ở cùng một chỗ đi.

Ý kiến cuối cùng bị Tiểu Trịnh trực tiếp xem nhẹ, thôi đi, truyện cậu viết là tiểu thuyết về nam chính ngựa đực, không phải là tiểu thuyết đam mỹ có được không?

Sau đó cậu lại thấy bình luận của độc giả thổ hào.

Độc giả thổ hào theo thường lệ lại chỉ điểm này nọ dưới truyện, nói Hoàng Phủ ảo lá thật khiến cho người ta ghét, cả ngày cướp lấy sự nổi bật của nam chính, nên để y bị Triệu Thành Hề bạo súc trước, rồi lại bị Kỳ Chân bạo súc, sau đó khóc lóc chạy khỏi luận võ trường, từ đây không còn mặt mũi nào xuất hiện trên thế gian này nữa.

Tiểu Trịnh:...

Nhưng lần này độc giả thổ hào chỉ bình luận chứ không thưởng thêm gì.

Tiểu Trịnh khê động trong lòng, ấn vào ID của độc giả kia, lướt toàn bộ những bình luận mà anh ta đã viết cho tác phẩm này, cảm giác bản thân đã phát hiện ra quy luật!

1, Lúc đối phương bỏ não về hướng đi trong tương lai của Hoàng Phủ, chỉ cần không thưởng, cậu sẽ không gặp ác mộng.

2, Chỉ cần thưởng một tá, buổi đêm kiểu gì cậu cũng sẽ xuyên vào truyện trở thành Hoàng Phủ Hoa Tàng, diễn lại nội dung bình luận của độc giả.

Sao lại như vậy được?

Độc giả thổ hào này là độc giả phóng khoáng nhất trong số các độc giả của cậu, hoặc là không thưởng, mà đã thưởng là phải thưởng một vạn.

Chẳng lẽ đây chính là sức mạnh của đồng tiền?

Lần đầu tiên Tiểu Trịnh bày ra khuôn mặt mộng bức, sau đó nổi giận đùng đùng.

Phú quý không bằng mạng, đừng nói tới một vạn, cho dù có là mười vạn cũng không thể khiến cho tác giả khuất phục vận mệnh bị bạo súc!

Có điều nếu thật sự là mười vạn, nói không chừng nhịn đau chút cũng... được

Tiểu Trịnh nhanh chóng áp chế suy nghĩ nguy hiểm này lại, gửi tin nhắn cho độc giả thổ hào.

“Xin chào, người anh em, cảm ơn anh đã luôn đón đọc một loạt chương truyện từ đầu tới giờ của tôi, tôi rất cảm động, có điều không cần thưởng như vậy đâu, ngoan, dùng tiền ấy mua nhà mua xe cho mình đi, cảm thấy vui vẻ là tốt rồi! [*^__^*] “

Các đồng nghiệp lục tục tới công ty, Tiểu Trịnh tắt tab đi, bắt đầu một ngày làm việc.

Một ngày bận rộn nhiều việc, Tiểu Trịnh dừng nói tới việc xem bình luận của độc giả, ngay cả thời gian uống ngụm nước cũng không có, đợi tới lúc tan làm, eo mỗi lưng đau, cậu rớt cuộc cũng không hút thuốc mà lại là vào xem tác phẩm của mình xem thế nào.

Không vào xem không biết, vừa xem liền bị dọa nhảy dựng.

Chỉ thấy bình luận của độc giả thổ hào kia trực tiếp được hệ thống gắn lên đầu trang.

Tiểu Trịnh mang theo dự cảm không lành, run rẩy ấn xem bình luận chi tiết, nhìn thấy đoạn văn được viết kích tình dào dạt của đối phương:

“Các tác giả khác đều hận không thể được thưởng càng nhiều càng tốt, “Trịnh Trọng Kỳ Sự” đại đại không ngờ lại nhấn tin riêng cho tui, bảo tui không cần phải thưởng tiền nữa, dùng tiền mua nhà mua xe, đại đại như vậy làm tui cực kỳ cảm động! *giơ ngón tay cái* tui muốn dùng càng nhiều thành ý hơn để hồi báo đại đại, năm vạn NDT thưởng cho đại đại xin hãy nhận lấy! Tiểu nhân Hoàng Phủ bị bạo súc một trăm lần! Tiểu nhân Hoàng Phủ bị bạo súc mà chết! Tiểu nhân Hoàng phủ tinh tấn nhân vong! Mau mau cút đi! Đại đại cố lên!”

Tiểu Trịnh:...

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Triệu Thành Hề không nói gì, Tiểu Trịnh cũng không biết nàng đang nghĩ gì nữa, cậu chỉ cảm giác giấc mộng này càng lúc càng quý dị, đôi tay Kỳ Chân bế mình lên càng lúc càng nóng bỏng, mà đường đi xuyên qua lòng núi này, hình như cũng càng ngày càng dài hơn, không có điểm cuối...Anh có kể Trương Lương, tôi có thang bắc qua tường, tôi không ngủ là được chứ gì!

(Trương Lương trong quá trình phụ tá Lưu Bang, thường thường bày mưu tính kế, hầu hết kế sách đều thành công 1 cách thần kỳ, nên những kế hay thường được gọi là kế Trương Lương, thang bắc qua tường ý chỉ những kế sách còn cao minh hơn cả kế của Trương Lương)

Không ngủ sẽ không nằm mơ, không mơ sẽ không biến thành Hoàng Phủ Hoa Tàng, đương nhiên sẽ không bị độc giả nguyên rủa nữa phải không?

Tiểu Trịnh cảm giận nghĩ, lập tức đi pha một tách cà phê đặc.

Hiệu quả của cà phê quả nhiên không tệ, uống hết một tách lớn này, cậu chống đỡ tới tận nửa đêm mà tinh thần vẫn tỉnh táo, liền gõ chương mới một vạn chữ.

Kết quả chính là sáng sớm ngày hôm sau tới công ty, sếp hỏi đầu thấy quầng mắt cậu đen sì, ngáp liên tục, vỗ vỗ vai cậu, thân thiết mà ý vị thâm trường nói: “Người trẻ tuổi phải biết kiềm chế, tưng dục hại thân, cố lên nha!”

Tiểu Trịnh đảo mắt nhìn qua ông sếp rồi lại lặng lẽ thu hồi ánh mắt, lộ ra nụ cười chân thành.

Bởi đêm qua không ngủ, ban ngày Tiểu Trịnh với đồng nghiệp cùng tới công trường kiểm tra độ tiến triển của hạng mục, thiếu chút nữa trượt chân, bị thép xuyên qua đùi.

Buổi tối, Tiểu Trịnh đương nhiên không dám uống cà phê thức đêm nữa, cậu liền xem bình luận trên chương mới.

Tối hôm qua sau khi thức đêm viết xong một vạn chữ, hôm nay vừa đi làm cậu liền up lên.

Tiến triển của chương mới chủ yếu là chuyện hai người Hoàng Phủ và Kỳ Chân gặp nhau khi tỷ thí, vốn với thực lực của Kỳ Chân, có thể thừa sức đánh bại Hoàng Phủ có thương tích trong người, nhưng lúc hai người đang giao thủ, hung thú Cùng Kỳ bỗng nhiên xé rách thời không, chạy từ thiên cảnh tầng hai xuống tầng một, sát khí trên người nó gần như có thể thổi bay nửa thiên cảnh, hung thú ở tầng hai này, không phải là thứ mà người bình thường có thể đối phó, Cùng Kỳ không chỉ diệt một môn phái nhỏ, nuốt không ít bách tính dân thường, mà còn trực tiếp nuốt một linh mạch, lập tức trở thành đối tượng đuổi giết của tu sĩ tầng một.

Biến cố thành linh xảy ra này đã làm gián đoạn cuộc tỷ thí giữa Kỳ Chân và Hoàng Phủ, trực tiếp làm cho đại hội giám cảnh bị lỡ dở, ban tổ chức thay đổi quy tắc, ai có thể diệt được Cùng Kỳ, thì không cần tỷ thí nữa, trực tiếp được thăng lên thiên cảnh tầng hai.

Kỳ Chân vốn muốn đơn thương độc mã đi tìm Cùng Kỳ, nhưng hắn cũng biết chỉ bằng năng lực của mình, không thể chế phục được con hung thú kia, Hoàng Phủ bây giờ tuy sức khỏe không tốt, nhưng y biết tính kế, đầu óc linh hoạt, vì thế hai người tạm thời nhất trí hợp tác để đạt được mục đích, hóa thù thành bạn, cùng nhau bước lên lộ trình tìm kiếm Cùng Kỳ.

Trong quá trình đó lại có thêm Triệu Thành Hề và hai tu sĩ khác cùng gia nhập, tiểu đội diệt hung thú một đường đi bằng bằng, đấu trí so dũng với các tu sĩ khác, lại thêm trong đội ngũ vốn đã có sẵn quan hệ tam giác phức tạp, tùy tiện cho Kỳ Chân biểu lộ các loại cảm xúc, Triệu Thành Hề phân biệt đối xử với Hoàng Phủ và Kỳ Chân, cứ vậy cũng đủ một vạn chữ.

Bình luận vẫn như mọi khi, các độc giả ngao ngao đòi thêm chương mới, phỏng đoán tình tiết chương sau, muốn Kỳ Chân và Hoàng Phủ iu nhau các thứ, Tiểu Trịnh đọc lướt nhanh, không phát hiện ID của độc giả thổ hào, trái tim hơi thả lỏng xuống.

Tiếp đó cậu lại nhắn tin cho độc giả thổ hào.

“Người anh em, cảm ơn anh lại thưởng cho tôi, nhưng làm vậy rất tốn tiền, đương nhiên bản thân tôi cảm thấy vô cùng biết ơn, nhưng lần sau anh cứ trực tiếp bình luận là được rồi, không cần thưởng nữa, tôi sẽ tiếp tục cố gắng, hy vọng mọi người đọc truyện đều cảm thấy vui vẻ! o[_]o”

Đã gần 36 tiếng không hề chớp mắt, Tiểu Trịnh đã gần như không chống cự lại nổi, về nhà trực tiếp nằm lăn ra ngủ.

Cậu vốn cho rằng bản thân phải chịu đựng qua một đêm, lời nguyện rửa của độc giả thổ hào sẽ không có hiệu lực, nào ngờ vừa mới nhắm mắt lại, mở mắt ra đã biến thành Hoàng Phủ Hoa Tàng.

Chuyện này còn có thể kéo dài thêm bao lâu nữa đây? Tiểu Trịnh tuyệt vọng nghĩ.

Cậu đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện mình đang ở trong một rừng cây tùng, bên cạnh là mấy người Kỳ Chân và Triệu Thành Hề đều đang nhìn mình.

“Hoàng Phủ, ngươi không sao chứ?” Triệu Thành Hề hỏi.

Tiểu Trịnh đoán có khả năng tiểu đội đang trên đường truy lùng Cùng Kỳ, nên liền nói: “Xin lỗi, vừa mới tỉnh lại, đầu có mơ hồ, bây giờ chúng ta đang định đi đâu vậy?”

Triệu Thành Hề thấy cậu hỏi vậy liền đáp ngay: “Hai canh giờ trước, Cùng Kỳ để lại dấu vết ở núi Không Bích, bây giờ chúng ta cần đi tìm nó, vừa rồi vết thương của ngươi tái phát, bị ngắt đi, thế nên không nghe thấy bọn ta nói chuyện.”

Kỳ Chân bên cạnh thân nhiên bổ sung thêm: “Là Triệu cô nương đỡ ngươi cười kiếm bay tới đây.”

Tiểu Trịnh nghe ra vị đắng chua trong lời nói của hắn, nhưng Tiểu Trịnh lại nhớ tới trong mộng cảnh lần trước, Triệu Thành Hề nói muốn song tu giúp mình giải độc, lúc ấy bị độc giả thổ hào nguyện rửa, Triệu Thành Hề biến thành nam, bây giờ...

Cây nhện không được mà nhìn ngực đối phương.

Hình như không phải là phẳng lì.

Tiểu Trịnh âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nói với Triệu Thành Hề: “Đa tạ Triệu cô nương, ta đã làm liên lụy tới mọi người rồi, ta biết có một đường tắt tới núi Không Bích, mọi người đi theo ta.”

Một tu sĩ khác kỳ quái nói: “Vậy vì sao vừa rồi ngươi không nói luôn?”

Tiểu Trịnh nghĩ, bởi vì bây giờ tui chính là tác giả, tác giả sao có thể không biết thiết lập bản thân đặt ra.

Cậu nói: “Bởi con đường này có chút nguy hiểm, nhưng lại ăn ở chỗ có thể đi tắt xuyên qua lòng núi, nếu Cùng Kỳ ở gần đó, chúng ta có thể phục kích nó từ đằng sau, phần thắng sẽ lớn hơn.”

Mọi người nghe Tiểu Trịnh nói vậy, đều bị dao động, thương lượng một hồi, quyết định nghe theo lời Tiểu Trịnh.

Đoàn người một lần nữa khởi hành, sát khí của Cùng Kỳ càng lúc càng gần hơn, để tránh cho kinh động tới hung thú, họ không dùng pháp khí phi hành, mà cuộc bộ theo sau Tiểu Trịnh, giấu khí tức trên người đi, cẩn thận dè chừng đi qua núi.

Đất bùn dưới đất bẩn thỉu nhầy nhụa không chịu nổi, Kỳ Chân đi sau Tiểu Trịnh cũng không biết là đang mãi nghĩ gì, lão đảo một cái, nhào vào người Tiểu Trịnh đi trước, đẩy ngã cậu xuống đất, trực tiếp đặt người xuống dưới thân.

Bốn phía tối đen như mực, cái cơ thể Hoàng Phủ này có bệnh quáng gà, Tiểu Trịnh vốn đã không nhìn rõ trong cái hoàn cảnh tối om này rồi, lại bị đè lên như vậy, eo cũng bị siết, ngực đập xuống đau rát, nhất thời dậy không nổi.

Kỳ Chân vội vàng bò dậy khỏi người cậu, muốn kéo cậu lên.

“Ngươi không sao chứ?”

Đỡ người ta dậy thì cứ đỡ đi, sờ loạn làm cái gì! Tiểu Trịnh cắn răng hất tay hẳn ra: “Không sao hết!”

Vốn đang bị thương, bị đè như vậy càng làm cho cơ thể đau hơn, Kỳ Chân có lẽ thẹn trong lòng, cũng không muốn Tiểu Trịnh có cơ hội gần gũi với Triệu Thành Hề, liền chủ động công cậu, Tiểu Trịnh đương nhiên không chịu, hẳn đành trực tiếp bế ngang người lên bằng một tay.

Bế, ngang, người, lên!

Cách bế công chúa này làm cho Tiểu Trịnh tức tới muốn chết đi sống lại.

“Ta tự đi được!”

“Hoàng Phủ huynh, nhỏ giọng lại chút, đừng kinh động tới hung thú!” Một tu sĩ nhắc cậu.

“Ta cũng chỉ là muốn có thể nhanh chóng tới nơi mà thôi, người cho là ta muốn bế người lắm chắc?” Kỳ Chân nói nhỏ.

Triệu Thành Hề không nói gì, Tiểu Trịnh cũng không biết nàng đang nghĩ gì nữa, cậu chỉ cảm giác giấc mộng này càng lúc càng quý dị, đôi tay Kỳ Chân bế mình lên càng lúc càng nóng bỏng, mà đường đi xuyên qua lòng núi này, hình như cũng càng ngày càng dài hơn, không có điểm cuối...

...

Sau đó Tiểu Trịnh liền tỉnh dậy.

Cậu hồi tưởng lại giấc mơ xuyên vào truyện, vẻ mặt khổ bức, lòng nói mình rõ ràng là một thằng trai thẳng tắp, tại sao lúc xuyên vào trong chính truyện của mình, chưa đại sát tứ phương, ôm ấp mỹ nhân trong tay thì thôi, mấy chuyện trải qua mấy ngày nay là cái quỷ gì vậy?

Càng nghĩ càng thấy không thích hợp, cậu không khỏi mở xem bình luận trên chương mới của mình, quả nhiên thấy độc giả thổ hào bình luận.

“Tui thảo, thực lực của tiểu nhân Hoàng Phủ này rõ ràng là kém xa Kỳ Chân, không ngờ lại có thể tránh được Cùng Kỳ, thoát được vận mệnh bị Kỳ Chân hung hăng đạp dưới chân, chân ái của tác giả quả nhiên là Hoàng Phủ, chứ không phải là Kỳ Chân phải không! Kỳ Chân thích Triệu Thành Hề, Triệu Thành Hề thích Hoàng Phủ, có thể dứt khoát để Hoàng Phủ thích Kỳ Chân luôn được không, sau đó Kỳ Chân ngược đãi y thật mãnh liệt, ngược tiểu nhân Hoàng Phủ tới thương thân và thương tâm, thật buồn nôn ~ tuy rằng tui rất ghét Hoàng Phủ, nhưng không có bất cứ ý kiến gì với bản thân tác giả đâu nha, tác giả quả là đại đại thanh thuần, không giả vờ giả vịt nhất mà tui từng được thấy, không ngờ lại ba phen bốn lượt nhấn tin riêng cho tui, bảo tui không cần thưởng nữa, chẳng qua tui chính là người như vậy, xin tui thưởng cho, tui không thưởng, nhân phẩm tốt như đại đại “Trịnh Trọng Kỳ Sự”, càng bảo tui đừng thưởng nữa, tui lại càng phải thưởng! Tám vạn NDT này dâng lên, xin hãy nhận lấy!”

Dưới bình luận này có hơn trăm lượt trả lời, có người sợ hãi than thổ hào ra tay thật hào phóng, có người nói đùa thổ hào anh không phải là thẳng nam ư, sao lại thích đọc tình tiết ngược thân ngược tâm trong truyện đam mỹ, còn có người là tác giả của truyện khác, xin thổ hào tới đọc truyện của mình, xin ít ý kiến.

Tiểu Trịnh thu tiền xong, một chút hưng phấn cũng không có, thậm chí muốn học một ngụm máu tươi.

Cậu nói mà, chuyện vừa rồi thật là kỳ quái! Kỳ Chân tự đứng lại bế mình theo kiểu bế công chúa! Mà mình lại cảm giác tay Kỳ Chân nóng rực! Không ngờ tất cả những chuyện đáng chết này lại bắt nguồn từ tên kia!

Tiểu Trịnh rên lên một tiếng.

Cậu thích được độc giả thưởng, cũng mong rằng tiểu thuyết của mình có thể trở nên hot, nhưng cậu không muốn đánh đổi hoa cúc của mình lấy mấy thứ này!

Nhìn bình luận của thổ hào, tương lai xuyên qua truyện của cậu, hẳn không chỉ là “Hoa cúc tàn, cánh rụng đầy đất”, mà càng có khả năng chính là “Tui một lòng một dạ hướng tới Kỳ Chân, Kỳ Chân lại ngược tui trăm lần, nghìn lần.”

Mỗi đêm đều xuyên qua, làm cho Tiểu Trịnh không có tâm trí nào làm việc nữa, tuy rằng cậu thích viết tiểu thuyết, nhưng dù sao công việc làm ban ngày mới là chính, cứ vậy chắc chắn không thể được, cậu quyết định nói chuyện với độc giả thổ hào một cách nghiêm túc.

Đang nghĩ, hệ thống lại xuất hiện âm thanh nhắc nhở.

Độc giả thổ hào kia gửi tin nhắn tới.

“Tác giả đại đại, tuy rằng tiểu nhân Hoàng Phủ kia quá tiện, nhưng không hiểu sao, bộ tiểu thuyết này lại là bộ mà tôi không thể dứt bỏ được nhất trong các tiểu thuyết mạng từng đọc, không thể không nói anh đắp nặn nhân vật chính và nhân vật phụ đều thật có hồn, tôi rất muốn biết cốt truyện sẽ tiến triển ra sao, không biết anh sống ở thành phố nào, tôi gần đây đang ở S thị, nếu anh rảnh, chúng ta gặp nhau đi?”

Tiểu Trịnh vốn muốn từ chối, nhưng nghĩ lại, trước mắt cần phải thuyết phục độc giả này về sau đừng thưởng cho mình nữa, như vậy cậu cũng sẽ không cần phải xuyên thành Hoàng Phủ Hoa Tàng, nằm mơ mấy giấc mơ kì cục kia nữa phải không?

Vì thế cậu nhanh chóng nhắn lại: “Tôi cũng ở S thị, cuối tuần rảnh không, anh chọn địa điểm, tôi tới gặp anh.”

5. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Độc giả thổ hào một thân tây trang cao cấp, cổ tay còn đeo đồng hồ của Vacheron Constantin, toàn thân một cỗ khí tức của tinh anh, lần trước tới chỗ Tiểu Trịnh thị sát, từ đầu tới cuối không nói một tiếng, còn cao lãnh hơn cả Thiên Sơn tuyết liên, bây giờ lại nở nụ cười xán lạn với Tiểu Trịnh, còn đứng dậy nghênh đón. Độc giả thổ hào của Tiểu Trịnh là một độc giả lâu năm, truyện Tiểu Trịnh viết, cơ bản anh đều đã đọc, nhưng Tiểu Trịnh biết từ đầu anh cũng không phải là fan ruột của mình, mà chỉ là fan ruột với thể loại truyện sảng văn mà cậu viết, chẳng qua bởi Tiểu Trịnh viết sảng văn viết cực kỳ hay, thành ra mới thích, thế nên sau này độc giả thổ hào này biến thành kén chọn, căn bản không thể thích được truyện của người khác nữa, toàn tâm toàn ý theo đuổi truyện của Tiểu Trịnh.

Lần này đưa ra quyết định gặp mặt, không chỉ là vì sớm đã nghe nói Tiểu Trịnh là người S thị, nhân văn đề thưởng hay không thưởng này mà kiểm cơ hội gặp tác giả mình tâm tâm niệm niệm đã lâu và cũng là muốn hỏi về tình tiết của tiểu thuyết trước mắt, nếu có thể hỏi tiểu nhân Hoàng Phủ đáng ghét kia có thể sống sót thêm được bao nhiêu chữ nữa rồi chết thì lại càng tốt.

Anh chọn địa điểm gặp mặt là một quán cà phê trong một khách sạn lớn ở trung tâm thành phố.

Tiểu Trịnh vui vẻ tới chỗ hẹn.

Những tác giả khác luôn ước gì thưởng càng nhiều càng tốt, chính cậu tuy rằng trong tay dư dả, ai thưởng cũng không từ chối, nhưng dù sao vẫn cảm thấy ngại ngại, cũng đang muốn nhân cơ hội này mời độc giả thổ hào ăn một bữa cơm, coi như là phúc lợi cho fan.

Trước khi gặp mặt, Tiểu Trịnh cũng từng suy đoán xem rốt cuộc độc giả thổ hào rốt cục là người thế nào.

Vung tay hào phóng, bình luận lại ngốc nghếch, hẳn là tuổi chưa lớn, nhà có điều kiện, là đứa trẻ vẫn còn đang tới trường, tiền thưởng cho mình có khi chính là tiền tiêu vặt bố mẹ cho, thành tích hẳn là không tốt, nhưng thích đọc tiểu thuyết, thích chơi game.

Trong đầu Tiểu Trịnh đã phác họa ra hình tượng của một thiếu niên bất kham.

Đây là lần đầu tiên cậu gặp độc giả, có hơi lo lắng về sự cách biệt giữa hai người, còn đặc biệt search mạng xem gần đây thanh thiếu niên thích làm gì, miễn cho lúc gặp rồi lại không biết nói gì, rất xấu hổ.

Cuối tuần thời tiết quang đãng, Tiểu Trịnh tới khách sạn, quán cà phê kia rất dễ tìm, bây giờ vẫn còn sớm, khách bên trong rất ít không có mấy, chỉ có một người nam mặc tây trang, hai nữ sinh trẻ tuổi, một ông già đang đọc báo.

Ông già chắc hẳn là không phải, Tiểu Trịnh không thể nào tưởng tượng ra hình ảnh một ông cụ bảy mươi tuổi lên mạng gọi mình là “Tác giả đại đại”, cậu cảm thấy sẽ mù mắt mất.

Nữ sinh hẳn cũng không phải, ngữ khí không giống, truyện của cậu gần như tất cả các nữ độc giả đều đòi cho Hoàng Phủ với Kỳ Chân là một cặp.

Vậy chỉ còn người nam mặc tây trang kia.

Chẳng lẽ mình đoán sai rồi, độc giả thổ hào không phải là thiếu niên ngốc nghếch mà là nhân sĩ đã ra xã hội?

Tiểu Trịnh vừa đi vừa nghĩ, chân bắt tri bắt giác đi tới trước mặt người nam mặc tây trang.

Đối phương ngẩng đầu.

Tiểu Trịnh như bị sét đánh.

Con trai của sếp lớn?!

Chính là đồng sự trẻ tuổi đã thị sát phòng làm việc của họ tuần trước?!

Cái quỷ gì vậy, thế giới cmn nhỏ như vậy sao?!

Nội tâm Tiểu Trịnh đã bị một chuỗi lại một chuỗi ký tự không rõ lấp đầy, vẻ mặt trống rỗng.

Độc giả thổ hào một thân tây trang cao cấp, cổ tay còn đeo đồng hồ của Vacheron Constantin, toàn thân một cỗ khí tức của tinh anh, lần trước tới chỗ Tiểu Trịnh thị sát, từ đầu tới cuối không nói một tiếng, còn cao lãnh hơn cả Thiên Sơn tuyết liên, bây giờ lại nở nụ cười xán lạn với Tiểu Trịnh, còn đứng dậy nghênh đón.

(đồng hồ Vacheron Constantin)

“Anh chính là “Trịnh Trọng Kỳ Sự” đại đại ư?”

“... Chính là tôi.” Tiểu Trịnh cười yếu ớt, chỉ vài giây sau đã thu hồi tâm tình thất loạn bát tao, gơ tay ra bắt lấy tay anh.

“Thật không ngờ đại đại là đẹp trai như vậy, tôi còn tưởng rằng sẽ được gặp một trạch nam lôi thôi lếch thếch.” Độc giả thổ hào – tinh anh – con trai sếp lớn cười rộ lên siêu siêu đẹp trai, Tiểu Trịnh có không muốn thừa nhận cũng không được, đối phương thật sự là đẹp trai hơn mình một tí xiu, nhưng anh đẹp giai này lại đầy mặt chân thành ca ngợi Tiểu Trịnh.

Phỏng chừng đây chính là màn fan gặp thần tượng trong truyền thuyết.

“Đại đại vừa rồi nhìn thấy tôi, sao lại sững sốt thế?”

Tiểu Trịnh bị anh đại đại tới đại đại lui làm cho có hơi ngượng.

“Anh cứ gọi tôi là Trịnh Tiêu đi. Tôi cũng nghĩ là anh khá ít tuổi, không ngờ lại...”

Độc giả thổ hào nhướn mày cười: “Không ngờ rằng tuổi của tôi và anh lại không chênh lệch nhau lắm?”

Tiểu Trịnh tiếp tục cười yếu ớt.

Con trai của sếp lớn là độc giả của mình, còn là fan ruột, áp lực của cậu thật lớn.

Đang lúc Tiểu Trịnh rối rắm không biết có nên vạch trần một tầng thân phận này ra không, độc giả thổ hào đã chuyển sang mode fan ruột thổ lộ tình cảm.

“Quên chưa tự giới thiệu, tôi tên Trác Tuyên. Đại đại, tôi rất thích truyện anh viết, truyện anh xuất bản tôi đều mua, hơn nữa hôm nay cũng mang tới, có thể ký tên cho tôi được không?” Độc giả thổ hào không biết lấy một chồng sách ra từ đâu đặt trước mặt Tiểu Trịnh, vẻ mặt chờ mong nhìn cậu.

Áp lực của Tiểu Trịnh như thác nước đổ xuống, như bị núi lớn đè.

“À ừm, đừng nóng nảy, chắc anh không nhớ tôi, thực ra trước đây chúng ta từng gặp nhau rồi.”

Trác Tuyên có hơi ngạc nhiên: “Lúc nào?”

Tiểu Trịnh nói: “Tôi làm việc ở bộ phận marketing chi nhánh công ty Trọng Vân, hôm trước anh mới tới chỗ chúng tôi thị sát...”

Trác Tuyên thu nụ cười tươi rói lại, bình tĩnh nhìn mặt cậu một lát, nhìn tới Tiểu Trịnh có chút đứng ngồi không yên, nói thầm trong lòng tôi cũng đâu phải là cố ý lừa gạt anh, là tự anh nhất định muốn gặp mặt, hơn nữa tôi cũng đâu biết anh lại là con trai của sếp lớn chứ.

Tác giả nào động có hơi nhiều, Tiểu Trịnh không khỏi nghĩ tới tình cảnh Trác Tuyên thấy thẹn quá hóa giận vỗ mạnh bàn một cái, đòi lại toàn bộ số tiền đã thưởng cho mình trước đây, nghĩ lại, đối phương cũng rất có khả năng bởi hình tượng cao lãnh của bản thân đã bị nhìn thấu nên muốn giết người diệt khẩu, à không, là giết người có tài, trực tiếp đá cậu ra khỏi công ty.

Thôi đá thì cứ đá, Tiểu Trịnh lập tức nghĩ, bây giờ cậu cũng coi như là khá giả, cùng lắm là nghỉ làm một thời gian, rồi lại tìm một công việc khác là được.

Vài giây ngắn ngủi, cậu đã tự an ủi lòng mình xong, suy tính mọi chuyện có thể xảy ra.

Nhưng ngay sau đó, đối phương bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, nở nụ cười thân thiết nhiệt tình.

“Thảo nào tôi vẫn luôn cảm giác đại đại nhìn quen mắt tới vậy, hóa ra chúng ta đã gặp nhau rồi, đại đại, vậy sau này anh đi làm, tôi có thể ghé qua gặp anh không?”

Đại đại, sao hướng đi lại thành thế này? Hình như không đúng cho lắm.

Tiểu Trịnh chần chừ: “Ừ thì cũng được, nhưng mà...”

Độc giả thổ hào lập tức nói: “Tôi cam đoan sẽ không quấy rầy anh làm việc!”

Tiểu Trịnh gãi đầu: “Chuyện đó không liên quan, anh đừng cảm giác tôi làm việc không đàng hoàng là được rồi, thực ra công việc được giao tôi hoàn thành cũng không tệ đâu, viết truyện cũng chỉ là lúc tan làm mới viết.”

Độc giả thổ hào vội nói: “Tôi biết, tôi biết mà, người như đại đại chắc chắn làm công việc khác cũng rất lợi hại, anh vào công ty được bao nhiêu năm rồi? Có muốn tôi chuyển chức vị cho anh không? Bên cạnh tôi vẫn còn trống chức vị thư ký, tiền lương cũng cao hơn bộ phận marketing một chút, cũng có cả phúc lợi tiền thưởng...”

Quan trọng nhất là, có thể giám sát đại đại viết truyện 24/24.

Tiểu Trịnh co rút khóe miệng, tựa như đã nhìn ra ý đồ của đối phương: “Không cần đâu, cảm ơn ý tốt của anh.”

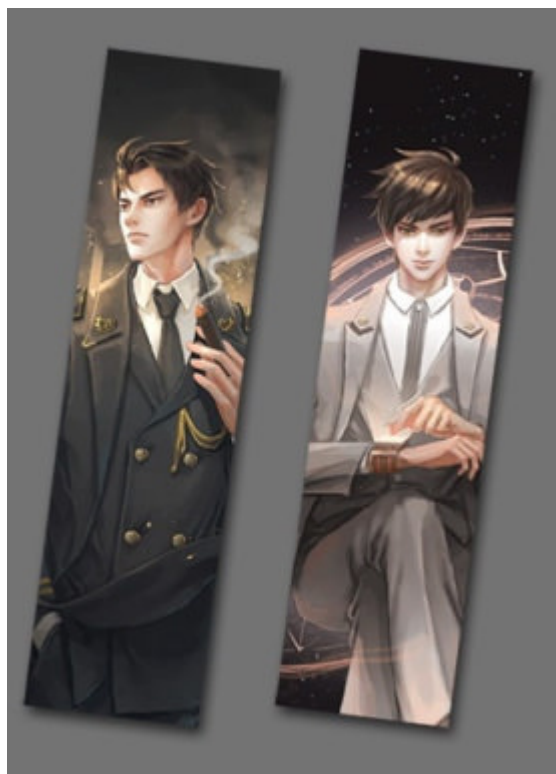
Cậu cứ tưởng rằng sau khi đối phương biết thân phận của mình xong sẽ cảm thấy nhất định phải diệt khẩu, không ngờ lại nhiệt tình tới vậy, nhiệt tình tới độ Tiểu Trịnh sắp ăn không tiêu.

Ví dụ như vừa rồi, lúc Tiểu Trịnh ký tên cho anh, Trác Tuyên bên cạnh đầy mặt sùng bái tán thưởng: Đại đại, chữ anh đẹp quá à!

Người này chắc hâm mộ mình tới sắp phát điên rồi nhỉ?

Lại ví dụ như, lúc Tiểu Trịnh đưa ra đề nghị về sau đừng có thưởng cho mình nữa, Trác Tuyên còn tưởng rằng Tiểu Trịnh chỉ là đang khách khí, khi biết rằng cậu thực sự không muốn nhận thưởng, liền dùng vẻ mặt cảm động nói: Đại đại đừng khách khí nữa, việc công là việc công mà quan hệ cá nhân là quan hệ cá nhân chứ, người như anh bây giờ quá ít, tôi vẫn sẽ tiếp tục thưởng vì nhân phẩm đẹp đẽ của anh. À mà nhân tiện, Hoàng Phủ Hoa Tàng chương bao nhiêu thì chết ấy nhỉ?

Tiểu Trịnh mặt tím quá đi.

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bữa cơm này ăn từ trưa tới tận chiều, lại từ buổi trà chiều thành cơm tối, hai người cảm giác hận đã gặp nhau quá muộn, thực sự có quá nhiều lời để nói với nhau, Trác Tuyên làm điên đảo cảm nhận về phú nhị đại trong ấn tượng của Tiểu Trịnh, mà Tiểu Trịnh cũng làm điên đảo suy nghĩ tác giả nam đều là mấy tên đàn ông thô lỗ của Trác Tuyên.

Sau nhiều lần Tiểu Trịnh yêu cầu, độc giả thổ hào Trác Tuyên cuối cùng cũng tin rằng Tiểu Trịnh không phải là đang khách khí, mà là thực sự không muốn được thưởng.

Chuyện này làm cho Trác Tuyên cảm giác đại đại không hề giống với mấy yêu diễm tiện hóa ngoài kia, hoàn toàn là bông sen trắng gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, mà đóa hoa sen trắng này không ngờ còn từ công ty của lão già nhà mình mà ra, đây gọi là gì nhỉ, à, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, gần quan được ban lộc, nói tóm lại, kết quả của buổi off fan này chẳng những không hề làm anh thất vọng mà ngược lại càng thêm yêu thích tác giả đại đại, yêu ai yêu cả đường đi, ngay cả độ chán ghét tiểu nhân Hoàng Phủ kia cũng không còn nhiều như vậy, dù sao đây cũng là nhân vật dưới ngòi bút của tác giả mà, đại đại nói y có tác dụng quan trọng thì nghe lời đại đại vậy.

Xuất phát điểm của Trác Tuyên cao hơn người khác, từ nhỏ tới lớn được dạy dỗ theo phong cách tinh anh, mắt nhìn người đương nhiên là cao hơn đầu, nhưng anh nhìn “Trịnh Trọng Kỳ Sự” đại đại, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt, ngay cả chuyện Tiểu Trịnh thắng thắn nói cho anh biết mình làm việc ở công ty của cha anh, cũng có thể chứng tỏ cậu là người đơn thuần, có thành ý, dù sao Tiểu Trịnh cũng có thể lựa chọn không nói.

Nếu Tiểu Trịnh có thể nghe được tiếng lòng của Trác Tuyên, phỏng chừng sẽ cảm thấy độ hâm mộ của đối phương có thể cao tới chọc cả trời rồi.

“Đại đại trưa nay muốn ăn gì, tôi biết ở gần đây có một nhà hàng cơm Tây cũng không tệ lắm, chúng ta tới đó ăn nhé?”

Tiểu Trịnh cười nói: “Đồng ý, nói trước bữa trưa tôi trả, chút nữa đừng có giành quyền trả tiền.”

Trác Tuyên trầm nghĩ: Đại đại không hề chiếm tiện nghi nhỏ, ấn tượng tốt +10. À mà, thực ra ấn tượng tốt lúc đầu đã đạt 100 rồi.

Nói xong Tiểu Trịnh lại hơi xấu hổ: “Anh đừng gọi tôi là đại đại nữa, cứ tùy tiện gọi tên trên mạng của tôi là Trịnh Trọng hoặc là Tiểu Trịnh, Trịnh Tiêu cũng được.”

Trác Tuyên lại nghĩ: Bộ dáng ngưỡng ngưỡng của đại đại thật đáng yêu.

Hai người tới nhà hàng cơm Tây, Tiểu Trịnh nhìn menu một hồi, giá có hơi đắt, nhưng vẫn còn tạm, cậu trả được.

Trác Tuyên vẫn luôn để ý tới cậu, thấy vậy liền hỏi: “Hay là chúng ta đổi nhà hàng khác?”

Tiểu Trịnh không biết nên nói gì: “Không cần đâu, ở đây là được rồi.”

Trác Tuyên thở ra một hơi, có hơi hối hận vì vừa nãy mình lại thuận miệng nhắc tới nhà hàng này, bây giờ đại đại mời khách, lại bắt cậu ấy phải tốn tiền, trong lòng có hơi bần khoản.

Tiểu Trịnh cũng thấy Trác Tuyên dè chừng cẩn thận quá mức rồi, hoàn toàn không giống công tử cao lãnh mình thấy hôm đó, nói đùa: “Thực ra, anh không giống người hay đọc tiểu thuyết lắm, đặc biệt là đọc truyện trên mạng. Nếu không phải anh kể lại được toàn bộ tình tiết trong truyện, tôi thiếu chút nữa đã nghĩ rằng anh tới thay người khác.”

Trác Tuyên bèn hỏi: “Tôi đây trông giống người hay đọc thể loại văn gì?”

Tiểu Trịnh: “Sáng tác văn học hoặc là luận văn tài chính.”

Lời này vừa nói ra, cả hai người đều cười.

Tuy Tiểu Trịnh là nam, nhưng cậu cũng không thể không thừa nhận lúc Trác Tuyên cười rộ lên chính là bằng chứng cho cái gọi là nhất tiểu khuynh thành có tồn tại.

Khuôn mặt này thừa sức vào giới showbiz.

Trác Tuyên nói, thực ra lúc đầu tôi cũng thấy tiểu thuyết trên mạng chán ngắt, có điều lúc ấy vẫn còn đang đi học, học rất nặng, cả ngày phải học công thức, đọc luận văn thật phiền, mấy người khác hút thuốc tôi lại không thích, thế nên thi thoảng mới lên mạng đọc truyện giết thời gian, có điều truyện Tiểu Trịnh đại đại anh viết tôi thấy hay nhất, nhân vật giàu tình cảm, tình tiết lên xuống nhấp nhô, cả tình cả lý đều ngoài dự đoán, tuy chỉ là sáng văn nhưng đã đạt tới một trình độ cực cao, có thể sánh ngang với “Hai Mươi Năm Mất Thấy Chuyện Kỳ Lạ”.

Tiểu Trịnh càng nghe mặt càng nóng lên, dứt khoát không biết nên nhìn chỗ nào, hôm nay coi như cậu đã được gặp một fan nào tàn bằng xương bằng thịt, mức độ hâm mộ này đâu chỉ mới mười mét, chắc chắn là phải đâm thủng qua cả tầng khí quyển rồi ấy! Cậu viết tiểu thuyết sao lại không biết mình đã tạo ra kiệt tác thể giới lúc nào nhỉ, lại còn liệt kê tên từng tiểu thuyết của mình ra nữa chứ, Tiểu Trịnh hận không thể bịt miệng cái tên Trác Tuyên kia lại, để anh đừng có nói gì nữa.

Nhưng Trác Tuyên không phải đang châm chọc khiêu khích gì, từng câu của anh đều là lời thật lòng, từ tận trái tim, Tiểu Trịnh là người tự biết mình, hơn nữa còn chưa luyện được da mặt dày kinh thiên động

địa, thế nên vô cùng xấu hổ, vội nói chúng ta mau ăn cơm đã, đừng nói nữa, tôi nào viết được hay tới vậy, chẳng qua thích viết lúc rảnh rồi thôi, người khác nghe được lời khen của anh, sẽ buồn cười chết mất.

Trác Tuyên lại không đồng ý, nói rằng đây là lời thật lòng của tôi.

Có một fan giá trị nhan sắc siêu cao, đã thế còn giàu nữa, lại cứ khẳng khẳng một mực sùng bái bạn, sẽ có cảm giác gì? Tiểu Trịnh cảm giác mình đã có thể trả lời vấn đề này.

Vì tránh cho hai người cứ nói mãi đề tài này, Tiểu Trịnh chủ động bát quái về tiểu thuyết mạng, nói truyện của ai thoát nhìn rất đứng đắn thực ra người viết lại rất ngốc, người và truyện hai phong cách hoàn toàn khác nhau.

Trác Tuyên đột nhiên hỏi: “Lần trước có tin đồn A ngoại tình huyền nào ồn ào hết cả lên, có rất nhiều nữ độc giả vì anh ta mà ngàn dặm đưa tới, có phải là thật không?”

A là một tác giả đại thần cũng viết truyện trên cùng trang web với Tiểu Trịnh, cũng là viết sáng văn nhưng độ nổi tiếng cao hơn Tiểu Trịnh một bậc.

Tiểu Trịnh nói: “Thực sự đúng là có rất nhiều người bàn tán về chuyện của tác giả này, lúc ấy vợ của anh ta còn dùng nick của anh ta vạch trần anh ta, up weibo thông báo, còn náo loạn ở chỗ biên tập của A, nhưng chuyện cụ thể thế nào, tôi với A không quen nhau, cũng không tiện nói.”

Trác Tuyên lại bắt đầu dùng các loại lời nói hoa mỹ tán dương Tiểu Trịnh: “Nhân phẩm của đại đại quá tốt rồi, đều nói người cùng nghề dễ ị nạnh lẫn nhau, anh sau lưng người ta cũng không nói lời thị phi, tôi quả là đã không thích nhầm người!”

Tiểu Trịnh: ... Đây là khen mình sao? Phục rồi.

Thực ra đề tài nói chuyện của hai người trên bàn cơm rất rộng, từ bát quái về tiểu thuyết mạng nói tới xu thế trong lúc Trác Tuyên đi du học, bình thường Tiểu Trịnh rảnh cũng thích xem các chương trình về tình hình chính trị, ví dụ như kinh tế chính trị cậu cũng có thể thuận miệng đáp vài câu, ăn một bữa, lại có cảm giác chỉ hận gặp nhau quá muộn.

Nếu Trác Tuyên không ra sức khen ngợi mình thì bữa cơm này càng hoàn mỹ hơn.

Hai người nói chuyện lại trở về vấn đề tiểu thuyết, Trác Tuyên hỏi: “Đại đại, anh định để Hoàng Phủ Hoa Tàng chết lúc nào?”

Tiểu Trịnh co rút khóe miệng, thần bí nói: “Đất diễn của y sau này vẫn còn nhiều, sẽ không chết sớm như vậy.”

Lại nói, Tiểu Trịnh cũng có chút kỳ quái: “Vì sao anh lại ghét Hoàng Phủ Hoa Tàng tới vậy?”

Trác Tuyên lộ ra một gương mặt ngại ngùng, Tiểu Trịnh phát hiện có điều bất thường, lại gắng hỏi hai câu, Trác Tuyên mới nói: “Nói ra anh đừng chê cười, thật ra gần đây tôi nằm mơ.”

Tiểu Trịnh trợn to hai mắt.

Cậu vội hỏi anh mơ thấy gì?

Trác Tuyên nói trong mơ tôi biến thành Triệu Thành Hề, không chỉ là nữ, mà còn thích Hoàng Phủ Hoa Tàng.

Khóe miệng Tiểu Trịnh lại không chịu khống chế mà muốn run rẩy, cậu dùng ngữ khí nói đùa: “Sẽ không mơ thấy mình bá vương ngạnh thượng cung Hoàng Phủ chứ?”

Trác Tuyên nói: “Thật đúng là! Anh nói xem tôi biến cũng là nên biến thành Kỳ Chân chứ, biến thành Triệu Thành Hề thì biết làm gì đây, hơn nữa trong mơ tôi lúc nam lúc nữ, còn đuổi theo tiểu nhân Hoàng Phủ không buông, tôi đoán có lẽ tôi thích truyện của đại đại quá mức rồi, ngày nghĩ nhiều, đêm mới nằm mơ.”

Tiểu Trịnh nghĩ bụng sao lại trùng hợp thế cơ chứ.

Trác Tuyên thấy sắc mặt cậu cổ quái, cho là Tiểu Trịnh không tin, liền nói: “Tôi không nói đùa đâu, nếu anh sớm ngày cho Hoàng Phủ chết, chắc tôi sẽ không nằm mơ như vậy nữa.”

Dựa vào cái gì lại muốn viết cho Hoàng Phủ chết chứ, phải chết cũng nên là Triệu Thành Hề chết, Tiểu Trịnh nghĩ.

Bữa cơm này ăn từ trưa tới tận chiều, lại từ buổi trà chiều thành cơm tối, hai người cảm giác hận đã gặp nhau quá muộn, thực sự có quá nhiều lời để nói với nhau, Trác Tuyên làm điên đảo cảm nhận về phú nhị đại trong ấn tượng của Tiểu Trịnh, mà Tiểu Trịnh cũng làm điên đảo suy nghĩ tác giả nam đều là mấy tên đàn ông thô lỗ của Trác Tuyên.

Cuối cùng Tiểu Trịnh lấy lý do tối nay còn phải viết bản thảo, ngày mai còn phải đi làm, kết thúc buổi gặp gỡ.

Ngày hôm sau là cuộc họp về hạng mục mới, sếp hói mang theo Tiểu Trịnh cùng tham dự cuộc họp, kế hoạch là do Tiểu Trịnh đề ra, cũng là cậu chịu trách nhiệm giảng giải, những người phụ trách khác trong bộ phận cũng tới, trụ sở chính cũng phải hai đồng sự tới, một người trong đó chính là độc giả thổ hào vừa mới gặp cậu hôm qua – Trác Tuyên Trác đại thiếu.

Trác Tuyên mặt không cảm xúc, không còn sự nhiệt tình hôm qua, cao lãnh tới mức nửa chữ cũng keo kiệt không cho, y hệt như lần thị sát trước, mọi người đã quen phong cách này của anh, mỉm cười chào hỏi xong cũng không chọc vào người ta nữa, dù sao cũng là ông giới con, khách khí xa cách vậy là được rồi.

Tiểu Trịnh mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn không nhận được phải hoài nghi người hôm qua gặp mình thực ra là em trai sinh đôi của Trác Tuyên, hoặc là Trác đại thiếu bị rối loạn nhân cách.

Ôm suy nghĩ này, cậu nhin không được, mấy lần đều đưa mắt liếc nhìn Trác Tuyên.

Đối phương hình như cũng nhận ra, ở góc độ người khác không nhìn thấy, trợn mắt với Tiểu Trịnh.

Tiểu Trịnh: “...”

Xem ra không phải là rối loạn nhân cách, chỉ là rất giỏi giả vờ mà thôi.

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Anh dùng tất cả các tế bào toàn thân, chỉ hận không thể dùng hết mọi lời lẽ tán dương hoa mỹ nhất để khen đại đại, khen tới mức Tiểu Trịnh vừa đỏ mặt lại vừa cảm động. Tiểu Trịnh là người chủ chốt thuyết trình về hạng mục lần này, sau mấy lần cậu tham dự mấy hạng mục quan trọng, từ chạy việc tới sắm vai nhân vật quan trọng đều đã làm, diễn thuyết trong cuộc họp cũng sẽ không bị luống cuống, đầu ra đầy, nói chậm rãi, rõ ràng.

Mặt Trác Tuyên không thay đổi ngồi phía dưới, nhìn Tiểu Trịnh đứng trước màn máy chiếu PPT cười nhu hòa, nghĩ thầm không hổ là đại đại mà mình thích, làm gì cũng thành thạo có thừa.

Chẳng qua phàm là hội họp, gặp phải mấy ông sếp thích soi mói, chẳng cần biết phương án làm tỉ mỉ, cần thận tới mức nào cũng sẽ soi ra khuyết điểm, Tiểu Trịnh nói xong, đồng sự cùng đến với Trác Tuyên liền nã một đồng câu hỏi như bắn súng.

Gọi là hỏi, còn không bằng gọi là chất vấn, một đồng vấn đề tung ra liên tiếp, Tiểu Trịnh không thể không căng não ra, giải đáp một đồng vấn đề, cuối cùng cũng viên mãn.

Nhưng đối phương vẫn tiếp tục hỏi, ai đang ngồi ở hiện trường đều có thể nhìn ra đồng sự này không hài

lòng với tất tần tật những phần trong phương án, khi lão sắp tung ra vấn đề thứ sáu, Trác Tuyên mở miệng, nói phương án này tôi cảm thấy rất tốt, Tiểu Trịnh...

Anh chút nữa đã thốt hai chữ đại đại ra khỏi miệng, tạm dừng một chút, rồi tiếp tục giải thích phương án kia tốt tới mức nào, các chi tiết được hoàn thiện ra sao, cứ như đang giúp đồng sự kia giải đáp thắc mắc, nhưng trên thực tế là khen từ đầu tới đuôi phương án.

Tiểu Trịnh nghe được những lời khen hoa mỹ của anh, không biết những người khác có nổi da gà lên không, dù sao thì cậu cũng đã nổi đầy rồi.

Những người khác cực kỳ sửng sốt, ngay cả sếp hói đầu của Tiểu Trịnh cũng vậy.

Vị này chính là Trác đại thiếu nổi tiếng không dễ gần, Tiểu Trịnh cũng không biết là đã lọt vào mắt xanh của anh ta từ lúc nào, mới gặp mặt hai lần, ngay cả nói cũng chưa từng nói một câu, không ngờ đã được coi trọng rồi.

Mọi người không khỏi âm thầm hâm mộ.

Có Trác Tuyên hộ tống, ông sếp thích moi móc khuyết điểm họ cũng không gây phiền toái cho Tiểu Trịnh nữa, hạng mục cũng được thuận lợi thông qua.

Sau khi tan họp, Tiểu Trịnh vội vàng đi toilet.

Trác Tuyên cũng bám theo ngay sau lưng cùng vào, nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt cứ như muốn quỳ xuống đất vái lạy tác giả thần thánh của mình.

“Đại đại, anh thấy hôm nay tôi biểu hiện thế nào?” Ngữ khí cầu được khích lệ.

Tiểu Trịnh dở khóc dở cười, nói tốt lắm tốt lắm, cảm ơn anh, nếu không có anh, hôm nay chưa chắc tôi đã có thể thành công dễ dàng tới vậy.

Vừa nghe lời này, mode Trác Tuyên đại thiếu log out, còn mode fan nào tàn lập tức log in trong nháy mắt, nói phương án của đại đại vốn đã tốt rồi, chỉ tại lão già kia vốn không thích hạng mục này, nên muốn gây khó dễ mà thôi, cho dù không có tôi, phương án của anh cuối cùng cũng vẫn có thể được thông qua thôi mà, tôi ở trụ sở công ty lâu như vậy rồi, cũng chưa từng được thấy phương án nào được thiết kế có tính thực dụng tới vậy blabla.

Anh dùng tất cả các tế bào toàn thân, chỉ hận không thể dùng hết mọi lời lẽ tán dương hoa mỹ nhất để khen đại đại, khen tới mức Tiểu Trịnh vừa đỏ mặt lại vừa cảm động.

“Dù có thế nào, lần này có thể thuận lợi thông qua, cũng là nhờ phúc của anh, cuối tuần tôi mời anh đi ăn một bữa, thời gian anh tự quyết.”

Ánh mắt Trác Tuyên sáng lên, cứ như chỉ đợi đúng câu này của cậu.

“Đại đại có xem bóng đá không?”

“Có xem, cuối tuần này là chung kết giải Tây Ban Nha phải không!”

“Vừa đúng lúc, cuối tuần đi ăn xong, tới nhà tôi xem bóng đá, tôi có một căn nhà ở S thị, trong nhà có phòng chiếu phim, xem không kém gì ở quán cafe đâu.” Trác Tuyên cười tủm tỉm, không có chút xiu xiu nào liên quan tới thứ tên lạnh lùng, người khác mà nhìn thấy hẳn là sẽ cho rằng anh bị quỷ nhập.

Không đợi Tiểu Trịnh kịp từ chối, anh thêm một câu: Cứ quyết định như vậy đi, đại đại muốn cảm ơn tôi, thì đưa tôi đi ăn ngon đi.

Đối phương vừa nói vậy, Tiểu Trịnh cũng không tiện từ chối, gật đầu đồng ý.

Buổi tối về nhà Tiểu Trịnh bắt đầu gõ chương mới, nhưng cậu cũng không muốn lại xuyên, rồi bị Triệu Thành Hề nam phần nữ trang bạo cúc nữa, thế nên quyết định dứt khoát cho Triệu Thành Hề chết, dù sao nàng cũng chỉ là nhân vật phụ.

Thế là cậu viết ba người Hoàng Phủ Hoa Tàng, Triệu Thành Hề, Kỳ Chân cùng giết Cùng Kỳ, kết quả hung thú kia vô cùng khó giải quyết, lại thông minh, thế nên luôn tấn công về phía Hoàng Phủ vì bị thương mà

công lực giảm mạnh trong ba người, trong lúc chỉ mảnh treo chuông, vì bảo vệ Hoàng Phủ, Triệu Thành Hề cản một kích lại cho y, cũng làm Cùng Kỳ bị thương nặng, cuối cùng chết trong lòng Hoàng Phủ.

Viết xong chương này, Tiểu Trịnh cảm thấy thần thanh khí sảng hẳn, bởi cả ngày cậu xuyên thành Hoàng Phủ trong giấc mơ, theo thói quen cũng nhập mình vào nhân vật Hoàng Phủ Hoa Tàng, có một tuyệt sắc giai nhân chết vì mình, đối với đàn ông mà nói, cảm giác này thế nào? Đương nhiên là vừa đau lòng lại vừa phê!

Xong xuôi một vạn chữ, Tiểu Trịnh vừa đặt đầu xuống là ngủ, trước khi ngủ còn nghĩ, Triệu Thành Hề chết rồi, cuối cùng cũng sẽ không bị bạo súc.

Không ngoài ý muốn chút nào, vừa nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, Tiểu Trịnh phát hiện bản thân lại biến thành Hoàng Phủ Hoa Tàng.

Không chỉ vậy, hai đùi cậu cũng đau mỗi khó chịu, không biết đã chạy bao lâu, bốn phía vẫn là núi non trùng điệp, tầng tầng lớp lớp, nhìn không thấy điểm cuối.

Ban ngày dùng não quá độ, buổi tối xuyên thư còn phải gấp rút lên đường, tác giả người ta viết truyện phí thời gian, Tiểu Trịnh cảm giác bản thân viết truyện là phí mạng, không thể đau khổ hơn.

Đang sau bỗng có người kéo gấu áo cậu.

Cơ thể Tiểu Trịnh không tự chủ được mà ngã về phía sau, may là được người đỡ lấy đúng lúc, sau đó cậu liền nhìn thấy khuôn mặt Kỳ Chân.

Ồ, sao trước đó không phát hiện ra nhỉ, không ngờ Kỳ Chân lại có nét giống Trác Tuyên?

Sau khi đứng vững rồi Tiểu Trịnh liền nói lời cảm ơn với Kỳ Chân.

Kỳ Chân có vẻ không quen với việc kẻ thù tự đứng lại cảm ơn mình, ồm ồm nói: “Người chết rồi cũng không thể sống lại, người thương tâm thì có ích gì, lúc nàng còn sống, cũng không thấy người đối tốt với nàng được bao nhiêu!”

Tiểu Trịnh thầm nói Triệu Thành Hề nếu không chết, súc hoa của ta khó mà toàn vẹn.

Trên mặt lại lộ ra vẻ mặt bất mãn: “Ta biết ta nợ nàng, cùng lắm một cái mạng này trả cho nàng là được.”

Kỳ Chân sửng sốt, còn chưa kịp nói gì, lại nghe thấy có tiếng rít gào, vang vọng trời đất, chấn động tới mức đất dưới chân họ cũng bị rung lên.

“Súc sinh kia lại tới!” Kỳ Chân đại kinh thất sắc, ánh kiếm chợt lóe, một trường kiếm xuất hiện trong tay hắn.

Tiếng nói vừa dứt, từ trên đỉnh đầu đã có một cái bóng đen phủ xuống, hai người thậm chí còn chưa kịp quay đầu lại nhìn kỹ, đã trực tiếp cuội pháp bảo bay về phía trước, Tiểu Trịnh tuy phản ứng chậm nửa nhịp, nhưng số lần xuyên thư nhiều dần lên, mà truyện này lại do chính cậu viết, pháp bảo trên người Hoàng Phủ cũng là rõ như lòng bàn tay, ngay lúc này cũng không quay đầu lại, trực tiếp móc một cái lưới tơ vàng to cỡ bằng bàn tay từ trong túi Cần Khôn ra, ném về phía sau.

Lưới trên không trung càng lúc càng lớn hơn, trực tiếp bao lấy Cùng Kỳ to bằng một ngọn núi nhỏ.

Hung thú lúc trước bị họ đánh trọng thương, bây giờ hận họ tận sâu trong cốt tủy, rít gào giãy giụa trong lưới tơ vàng, Kỳ Chân quay đầu vừa nhìn, sắc mặt đại biến, chỉ thấy Cùng Kỳ phun đầy khói đen ra, khi khói đen tiếp xúc với lưới tơ vàng, trực tiếp ăn mòn lưới tạo ra một lỗ hổng.

Khí đen càng lúc càng đậm đặc, lỗ hổng cũng ngày càng lớn, mắt thấy lưới tơ vàng không thể nào nhốt Cùng Kỳ lại lâu thêm được bao lâu, mà trước đó chiến đấu, họ đã hao hết pháp bảo, công lực giảm mạnh, đợi hung thú phá lưới mà ra, họ cũng sẽ biến thành oan hồn dưới móng vuốt của Cùng Kỳ.

“Làm sao mà gần đây nửa tên tu sĩ cũng không thấy đâu vậy, sẽ không đến nỗi chỉ có mỗi hai chúng ta đi bắt Cùng Kỳ chứ!” Kỳ Chân oán hận nói.

“Trên nanh vuốt của nó còn dính máu thịt, chắc là các tu sĩ khác không địch lại nổi nên đã bị giết, nói không chừng trong đó còn có cả đại năng bị thương, bây giờ nó một lòng đuổi theo chúng ta, ai lại không thức thời chạy tới chịu chết chứ!”

Tiểu Trịnh biết mình đã thiết lập cho Cùng Kỳ lợi hại tới mức nào, đây chính là một trong mười con hung thú mạnh nhất của thiên cảnh tầng hai, người ở tầng một bọn họ rất hiếm ai có thể chống lại Cùng Kỳ, số ít chỉ có các đại năng, hoặc là đang bế quan, hoặc là đang đi rêu rao địa vị, sẽ không dễ dàng rời khỏi núi, cách đây quá xa, nhất thời không thể tới, nói tóm lại, đây chính là khảo nghiệm lớn nhất của nam chính ở tầng một này.

“Đợi lát nữa ta hét lên một tiếng người phải chạy đi, chạy được bao xa thì chạy, tuyệt đối đừng quay đầu lại!” Tiểu Trịnh bỗng nói.

“Người định làm gì vậy?” Kỳ Chân không rõ.

Còn có thể làm gì nữa, đánh cược tính mạng mình đánh lạc hướng Cùng Kỳ đuổi theo mình, để Kỳ Chân chạy trốn.

Tiểu Trịnh coi như đã hiểu rõ tình cảm của mình, tuy cậu là tác giả nhưng xuyên vào rồi cũng không được ưu đãi là bao, còn gặp những cảnh khắp nơi khiến cho người ta dở khóc dở cười, dù sao Kỳ Chân mới là nam chính, làm tác giả có khi cũng không thể nào thay đổi được thiết lập ấy, vậy cậu dứt khoát cứu Kỳ Chân là được, xong hết mọi chuyện, về sau cũng không cần phải xuyên vào nữa, đây mới là biện pháp giải quyết được vấn đề một cách triệt để.

Nghĩ thông suốt, Tiểu Trịnh chẳng những không sợ chết, mà còn tự mình đá văng Kỳ Chân đi thật xa, bản thân xách kiếm đi tới.

Bị Cùng Kỳ giết chết rồi, sau khi tỉnh lại hẳn có thể trở về hiện thực nhỉ?”

Cậu nghĩ như vậy, chỉ ước gì “mộng cảnh” này nhanh kết thúc, trực tiếp mặc niệm khẩu quyết, thần kiếm hợp nhất, đánh về phía Cùng Kỳ, lấy thân làm kiếm, hóa thành một luồng sáng xanh lục, đâm vào đầu Cùng Kỳ.

Kỳ Chân bị đá văng ra sau còn chưa kịp phản nộ, đã phải trơ mắt nhìn Hoàng Phủ đi chết, hẳn mở to hai mắt, cảm giác tim như ngừng đập.

Ánh sáng xanh xuyên qua cơ thể, Cùng Kỳ rít gào chấn động cả núi, Kỳ Chân không nghĩ gì nhiều, nhân cơ hội này rút kiếm ra, cũng nhào lên, hơn mười ánh kiếm thoáng chốc đan xen nhau thành một cơn mưa kiếm, đâm vào cơ thể Cùng Kỳ.

Cơ thể Tiểu Trịnh như điều đứt dây, rơi thẳng từ trên không trung xuống, tai bị tiếng rít gào của Cùng Kỳ làm cho đau đớn tới chảy máu, cậu cảm giác toàn thân không chỗ nào không đau xót, trong lòng lại nói sao vẫn còn chưa hôn mê, cậu muốn trở lại thế giới thực.

Cơ thể bỗng được người ôm vào lòng, cậu mơ mơ màng màng nhìn khuôn mặt Kỳ Chân đang trầm mồi cảm xúc ngổn ngang.

Kỳ Chân không còn tâm trí nào mà đi moi nguyên đan của Cùng Kỳ, bẻ Tiểu Trịnh bay vào trong một huyết động an toàn, rồi mới đặt cậu xuống.

“Người vừa rồi, vì sao lại muốn cứu ta?”

Tiểu Trịnh nửa chết nửa sống liếc mắt nhìn thoáng qua hẳn một cái, nghĩ không phải là ta muốn cứu người, mà là ta muốn trở về thật mau.

Cũng không biết cái liếc mắt nhìn này của Tiểu Trịnh làm cho Kỳ Chân hiểu lầm cái gì, đối phương bỗng nhiên chấn động: “Chẳng lẽ...?”

Chẳng lẽ cái gì?

Tiểu Trịnh cảm giác xương cốt sắp rụng rời, nhưng vẫn còn chưa ngắt, trong lòng thật sự sốt ruột, muốn cho Kỳ Chân đánh cho cậu một cái hôn mê luôn đi, ngay cả mở miệng nói chuyện cũng không làm nổi.

Lại nghe thấy Kỳ Chân nói: “Người ngay cả nữ tử như Triệu Thành Hề cũng có thể từ chối, lại liêu mình vì ta, sẽ không phải là... thích ta chứ?”

Phụt!

Cuối cùng Tiểu Trịnh được như ý muốn mà ngắt đi, chẳng qua là tức tới hộc máu.

Đường đi của não kiểu gì mới có thể nói ra những lời như vậy chứ? Cứu tui với! Hắn dưới ngòi bút của tui là một thằng nam, chứ không phải là gay lòi!

Tiểu Trịnh tỉnh lại lần nữa, cuối cùng cũng trở về thế giới hiện thực, nhưng lại mơ mơ hồ hồ, cả buổi đều uể oải không phấn chấn, bởi trước mắt cậu, khuôn mặt có phần giống Trác Tuyên của Kỳ Chân kia cứ lượn tới lượn lui.

8. Chương 8

Được một đôi mắt đẹp nhìn chăm chú, sẽ có cảm giác gì?

Tựa như trong thế giới của người ấy chỉ có một mình bạn vậy.

Chớp mắt một cái là lại tới cuối tuần.

Trác Tuyên nhấn tin để chắc chắn chuyện Tiểu Trịnh sẽ tới nhà anh xem bóng đá, nhờ đâu Tiểu Trịnh lại quên mất, mà thực ra Tiểu Trịnh cũng muốn quên lắm, bởi bây giờ cậu vừa nhìn thấy Trác Tuyên là lại nghĩ tới hình ảnh Kỳ Chân nói với mình có phải là người thích ta rồi không, ký ức trong giấc mơ rành rành trước mắt, cảm giác một ngum máu bị kẹt ở yết hầu vẫn còn rất rõ ràng.

Đúng là làm vậy mà.

Không biết nên làm sao, đã đồng ý với người ta rồi thì nhất định phải làm, Tiểu Trịnh xách một cân cua và ít rau tới nhà Trác Tuyên.

Đối phương sống trong khu biệt thự, vào cửa tiểu khu phải có giấy tờ chứng minh danh tính, Tiểu Trịnh cứ tưởng sẽ rất phiền toái, ai ngờ chủ nhà đã chờ ngoài tiểu khu từ sớm, chỉ thiếu đường không giờ tám biển trên có viết: “Cung nghênh Tiểu Trịnh đại đại.”

“Anh chờ bao lâu rồi?” Tiểu Trịnh hơi ngại.

“Không lâu đâu không lâu đâu, anh đến chơi còn mang đồ tới làm gì!” Trác Tuyên cười rạng rỡ.

“Ra ngoài ăn cũng phiền, gọi bên ngoài đưa tới nhà lại không có thành ý, trù nghệ của tôi không tốt lắm, ăn tạm một chút, chỉ là làm vài món ăn, ăn tạm ăn tạm, anh đừng ghét bỏ.”

Trác Tuyên không nói hai lời, giành lấy cầm đồ trên tay cậu, Tiểu Trịnh không cướp lại được, đành kệ mặc anh.

Nghe thấy lời này của Tiểu Trịnh, ánh mắt Trác Tuyên thoáng chốc tràn ngập những trái tim hồng phấn piu piu.

Tới thăm nhà người khác không thể đến tay không, nhưng anh ta quen ăn sơn hào hải vị, giờ lại thử tay nghề của mình, quả là phải ăn tạm rồi — đây là suy nghĩ của người bình thường Tiểu Trịnh.

Trời ạ, đại đại không ngờ lại muốn tự tay nấu cơm cho mình ăn, cho dù có cháy đen thui lụi mình cũng có thể ăn ba bát to! Không, thứ đại đại làm nhất định là mỹ vị, sao có thể cháy đen thui lụi chứ — đây là suy nghĩ của fan ruột.

Trận bóng đá còn phải hai giờ nữa mới bắt đầu, thừa sức nấu một bữa cơm, cua rửa sạch, cho vào nồi chưng lên, lại gọt khoai tây rồi chiên lên, xào măng với nấm, vậy là đủ cho hai người đàn ông.

Tiểu Trịnh bận rộn trong phòng bếp tới bắt diệp nhạc hồ, quay đầu lại thấy Trác Tuyên không xem TV trong phòng khách, mà đứng ở cửa phòng bếp nhìn mình, còn tưởng rằng anh đói bụng, Tiểu Trịnh cười nhẹ một cái với anh: “Đợi thêm chút nữa, cua sẽ ra ngay đây.”

Đại đại cười với mình, Trác Tuyên đã không còn nghe thấy cậu đang nói gì.

Cả thế giới âm đạm thất sắc, trong mắt Trác Tuyên chỉ còn lại khuôn mặt cười tươi của Tiểu Trịnh, ngay cả cua ăn vào trong miệng cũng không biết là có vị gì.

Tiểu Trịnh thấy anh không yên lòng, liền hỏi có phải là không hợp khẩu vị không, Trác Tuyên đương nhiên là lắc đầu liên tục, nói ăn ngon đến ghê gớm, thịt vừa mềm vừa nhiều, lửa xào măng với nấm cũng vừa đủ, vẫn giữ được cảm giác tươi ngon ban đầu, khoai tây chiên lại càng không cần phải nói, ngoài giòn trong mềm, làm người ta thèm thưởng vô cùng.

Cuối cùng Trác Tuyên cầm một con cua lên nói: “Con này chưa lại, không ăn.”

Tiểu Trịnh kỳ quái: “Vì sao?”

Trác Tuyên: “Đại đại làm cua cho tôi ăn, đương nhiên là phải bảo quản lại, về sau thỉnh thoảng lại lấy ra thưởng thức.”

“...” Tiểu Trịnh đã không thể nào lý giải được mạch não của fan cuồng.

Thực ra bỏ qua sự hâm mộ cuồng nhiệt kia, Tiểu Trịnh với Trác Tuyên vẫn rất hợp nhau, đối phương trước mặt cậu cũng không hề tự cao tự đại, xem bóng đá cũng có thể cùng thích một đội, nhắc tới lịch sử và chiến tích đều rõ như lòng bàn tay, chỉ hận gặp nhau quá muộn.

Xem bóng đá không thể thiếu chút cồn, hai người bắt tri bắt giác đã xử lý xong một tá bia, uống hết bia rồi, lại chuyển sang uống rượu đỏ, đội bóng hai người họ thích thắng, hoan hô nhảy nhót, khó tránh khỏi lại uống nhiều thêm một lát, hỗn hợp các loại rượu đỏ xuống bụng, thần tiên cũng không chịu nổi, Tiểu Trịnh mơ mơ màng màng say đến ngã ra, cũng không biết Trác Tuyên thì thế nào.

Cậu cứ tưởng gần đây Trác Tuyên không thưởng cho mình, Triệu Thành Hề cũng đã chết, mộng cảnh xuyên thư hẳn là sẽ phải tạm thời chấm dứt, kết quả một lần nữa mở mắt ra, mình không ngờ lại biến thành Hoàng Phủ Hoa Tàng, chẳng qua lần này không phải là đang chữa thương trong sơn động, mà là một nơi bốn phía hỗn loạn, nước lửa không rõ.

Đây là... Xích Thiên trì?

Xích Thiên trì không phải là một cái ao, mà là một thế giới hỗn độn, bị kẹt giữa thiên cảnh tầng một và tầng hai, trong chương mới mà Tiểu Trịnh mới up lên, Hoàng Phủ Hoa Tàng và Kỳ Chân giết xong Cùng Kỳ nên đều được rời khỏi tầng một, lên tầng hai, nhưng họ cũng không được nhìn thấy thẳng cảnh phồn hoa trong dự đoán mà lại là tới Xích Thiên trì.

Nơi này oan hồn vô số, khóc tru ngày đêm, còn có cả hung thú tàn hồn, bị trói buộc không được giải thoát, chỉ có thể kéo những người lạc vào đây xuống âm ti địa ngục, cùng trầm luân với chúng.

Trong thiết lập của Tiểu Trịnh, sở dĩ Hoàng Phủ và Kỳ Chân tới Xích Thiên trì, thực ra là một âm mưu, ở tầng hai có một đại năng đức cao vọng trọng, coi Xích Thiên trì là pháp bảo luyện hồn của mình, luôn giả vờ đề bạt những trang tuấn kiệt lên trên, nhưng thực ra là cầm tù tất cả các tu sĩ có thể vượt qua tầng một lại Xích Thiên trì, rất ít người có thể chạy thoát, dù có năng lực phi phàm, cuối cùng có thể phá tan cấm chế lên tầng hai, cũng sẽ không biết là âm mưu của đại năng kia.

“Đây là đâu?”

Tiểu Trịnh quay đầu lại nhìn, Kỳ Chân đang đứng cạnh cậu nhìn ngó xung quanh, vẻ mặt khó hiểu.

“Nơi này tên Xích Thiên trì.”

Kỳ Chân nhíu mày: “Sao ngươi lại biết?”

Bởi vì ta là tác giả. Tiểu Trịnh có chút đặc ý trong lòng, nhưng cậu rất nhanh đã phát hiện ra có đặc ý thì cũng chẳng làm được gì, đều bị nhốt ở đây, Kỳ Chân là nam chính, sớm hay muộn cũng sẽ ra ngoài, mà cậu thì...

Dưới chân khí trắng như mây khói, nhìn thoáng qua tưởng như tiên khí lượn lờ, nhưng thực ra những khí trắng này đều là oan hồn ngưng tụ, hận ý nghìn vạn năm không thể tiêu tán tụ lại mà thành, chúng sẽ từng chút một xâm nhập vào da thịt của tu sĩ, làm ảnh hưởng tới tâm trí của tu sĩ, cuối cùng để những người trong này tự giết lẫn nhau, điên cuồng đi tìm chết.

Kỳ Chân không biết chuyện đó, nhìn khí trắng bướng bỉnh quần lên góc áo, thò tay muốn chạm vào, lại bị Tiểu Trịnh nắm chặt lấy cổ tay.

“Đừng chạm vào.”

Tầm mắt của Kỳ Chân dừng lại trên những ngón tay lạnh lẽo thon dài mà trắng nõn kia, không hiểu sao lại có chút không tự nhiên: “Ngươi còn nói ngươi không có ý gì với ta, sao lại liên tiếp mượn cớ phi lễ?”

Sao cậu lại không phát hiện ra nam chính dưới ngòi bút của mình lại tự kỷ như vậy nhỉ? Tiểu Trịnh trợn mắt trắng, buông tay ra: “Khí trắng kia đều là tàn hồn, dính vào không tốt, ta đây là cứu ngươi.”

Kỳ Chân lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

“Chúng ta phải ra ngoài thế nào đây?”

“Tìm tới mất trận. Xích thiên trì thực ra là pháp trận do một người ở tầng ba để lại, bị người tầng hai lợi dụng mới biến thành khốn cảnh hỗn độn như bây giờ, mất trận có tám nơi, chỉ cần phá từng cái ra, hẳn là có thể ra ngoài.”

Tiểu Trịnh phát hiện cho dù có là ở trong mộng cảnh, cảm giác cũng đều rất chân thật, lần trước bị Cùng Kỳ đã thương, cơ thể cũng sẽ đau, sau khi tỉnh lại còn có cảm giác tứ chi bách hài đau mỗi, như bị một con voi giẫm lên. Lần này cũng không ngoại lệ, da không cẩn thận chạm vào khí trắng, sẽ có cảm giác như bị thiêu đốt, đau tới mức cậu phải rụt lại ngay lập tức.

Hơn nữa mộng cảnh của xuyên thư dài ngắn thế nào, cũng không phải là do Tiểu Trịnh khống chế, cần phải có một thời cơ, ví dụ như thương nặng học máu, lại ví dụ như lần trước nữa thiếu chút đã bị bạo cúc...

Ngừng!

Lòng cậu ưu tư liếc nhìn Kỳ Chân, người sau đáp lại bằng ánh mắt không hiểu ra sao.

Mất trận thực ra không khó tìm, Tiểu Trịnh lại là tác giả, biết mấy mất trận này được bố trí theo phương vị bát quái, có điều trong đó cũng có cửa sống cửa chết, thế nên quá trình giải mất trận cũng phải chú ý tới trình tự.

Kỳ Chân theo sau cậu, thấy ngôn hành cử chỉ của Hoàng Phủ càng lúc càng trở nên quen thuộc, nhin không được mà gọi thử: “... Tiểu Trịnh đại đại?”

Tiểu Trịnh cứng đờ cả lưng, chậm chậm quay đầu lại.

“Trác Tuyên?”

Trác Tuyên kinh hỉ hô lớn: “Đại đại, là anh thật sao?”

Tiểu Trịnh bóp trán, rên một tiếng: “Sao anh cũng xuyên vào thế này?”

Trác Tuyên cũng rất vô tội: “Tôi vẫn luôn ở đây, lúc đầu biến thành Triệu Thành Hề, sau lại biến thành Kỳ Chân, chuyển qua chuyển lại, tôi cũng thành hồ đồ rồi, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Tiểu Trịnh vừa nghe vậy, mặt xanh lét: “Vậy lần trước, trong sơn động, Triệu Thành Hề nói mình là nam phần nữ trang, cũng không phải là anh đấy chứ?”

Trác Tuyên lắc đầu: “Nam phần nữ trang gì cơ? Lúc tôi xuyên thành Triệu Thành Hề vẫn luôn là nữ, ngực có hai cục thịt, cảm giác chẳng thoải mái chút nào.”

Tiểu Trịnh thở ra một hơi.

“Chúng ta vẫn là nên tìm đường ra ngoài trước đã, nếu không mỗi lần xuyên vào đều bị nhốt ở đây, thật phiền.”

Dứt lời, cậu tiếp tục đi về phía trước.

“Đại đại.”

“Ơi?”

Tiểu Trịnh quay đầu lại, mi mục uyển nhiên.

Không hiểu sao lòng Trác Tuyên lại trở nên thật bình tĩnh.

“Không có gì, tôi chỉ nghĩ, có thể cùng anh tới nơi này, cũng coi như là một trải nghiệm độc nhất vô nhị.”

Người ta muốn gặp được đại đại thì phải tới buổi ký tặng, tới fanmeeting, kết quả anh lại trực tiếp xuyên vào trong truyện của đại đại, cùng đại đại chơi cosplay, cảm giác này nào có ai khác được trải nghiệm

Tiểu Trịnh lại có chút phát sầu: “Trước đó tôi còn cân nhắc mọi chuyện đến cùng đã xảy ra như thế nào, nhưng bây giờ tôi cũng đã lười để ý tới rồi, chỉ nghĩ làm thế nào để thoát khỏi đây.”

Có Tiểu Trịnh ở đây, tâm trạng Trác Tuyên tốt hơn nhiều, anh thậm chí còn không vội rời khỏi đây.

“Xích Thiên trì này, là tình tiết sắp tới anh định viết à?”

Tiểu Trịnh gật đầu: “Qua Xích Thiên trì, sẽ tới tầng hai, đây là khảo nghiệm cuối cùng ở tầng một của Kỳ Chân.”

Trác Tuyên nhìn quanh đánh giá, tán thưởng nói: “Rất sáng tạo, không hổ là thế giới do đại đại nhà tôi tạo ra.”

Tiểu Trịnh đã sớm bị anh khen tới chết lặng, lúc đầu còn vội ngăn lại, mặt thì đỏ bừng lên, giờ thì không những mặt không đỏ, mà da mặt cũng tê liệt vô cảm, trong lòng không dao động chút nào.

“Đến rồi, đây chính là mắt trận!”

Tiểu Trịnh bỗng đứng lại, trước mặt cậu, tốc độ di chuyển của khí trắng chậm lại tuy cảm giác cũng không rõ ràng cho lắm, đồng thời cũng hình thành một lỗ xoáy nhỏ, lưu động chậm chậm, nhưng nếu không nhìn kỹ sẽ không thể phát hiện ra.

Trác Tuyên liền bước tới xem.

“Có cách gì để phá giải không?”

“Dốc hết toàn lực.”

Tiểu Trịnh nói, tay lật một cái hiện ra một thanh kiếm dài, kiếm hung hăng cắm vào mắt trận!

Khí trắng dừng lại một lát rồi lại bắt đầu chậm rãi lưu động.

“Linh lực của tôi không đủ, anh cũng lên đi!” Tiểu Trịnh cảm giác trong tay có một lực lớn bắn ngược lại, liều mạng đẩy kiếm của cậu lên trên, cậu không thể không cắn răng nhờ Trác Tuyên giúp.

Trác Tuyên không nói hai lời, lấy linh kiếm của mình ra, cũng cắm vào mắt trận.

Hợp lực của hai người lại, cuối cùng cũng phá được mắt trận.

Tiểu Trịnh vã đầy mồ hôi trên trán, không kịp thở ra: “Vẫn còn bảy cái nữa... vì sao tôi lại viết ra một phó bản vô nghĩa như vậy chứ, đúng là tự đào hố!”

Trác Tuyên không nhịn được cười, đưa cho cậu một chiếc khăn.

Tiểu Trịnh cảm ơn nhận lấy, lau mồ hôi, chợt có chút kỳ quái, hỏi anh lấy khăn từ đâu ra vậy.

Trác Tuyên nói Kỳ Chân vốn chính là một tên khiết phích, ở chương tám anh đã thiết lập cho hắn luôn mang theo người một chiếc khăn, anh quên rồi hả?

Tiểu Trịnh ho nhẹ nói: “Chi tiết của hơn một trăm vạn chữ trước đó, có chút mơ hồ, thực ra thiết lập này của tôi, vốn là muốn để hắn dùng khi tán gái sau này, có thể lau mồ hôi cho em gái, trao đổi tín vật đính ước linh tinh.”

Trác Tuyên nói tiếp: “Không ngờ chiếc khăn này dùng lần đầu lại là dùng trên người Hoàng Phủ.”

Lời này nghe thế nào cũng thấy không được tự nhiên, Tiểu Trinh sửa lại: “Bây giờ chúng ta đang ở trong mộng cảnh, không ảnh hưởng tới tình tiết thực sự của truyện. Bây giờ tôi đã hiểu rồi, nội dung trong truyện và mộng cảnh chúng ta trải qua là hai đường giao nhau, ảnh hưởng tới nhau, nhưng cũng không giống nhau.”

Trác Tuyên: “Vậy vì sao giờ chúng ta sao lại ở cùng trong một giấc mộng?”

Tiểu Trinh cười khổ: “Có lẽ bởi tôi là tác giả, còn anh là độc giả có niềm tưởng lớn nhất đối với truyện? Có lẽ là bởi nam chính Kỳ Chân thành tinh rồi, cũng có oán niệm? Tôi không biết nữa, bây giờ truy cứu cũng không có ý nghĩa, chúng ta mau chóng thoát khỏi phó bản này rồi lại nói, anh không cảm giác linh lực trong cơ thể chúng ta đang bị xói mòn sao, cứ tiếp tục như vậy, mấy oán khí này sẽ cắn nuốt tu vi của chúng ta, cuối cùng thôn phệ của máu thịt của chúng ta.”

Trác Tuyên không quá bận tâm, anh cảm thấy cơ hội ở chung một mình với đại đại thế này không nhiều, kéo dài thời gian ra càng lâu càng tốt.

“Dù sao cũng chỉ là mộng cảnh xuyên thư, tỉnh dậy chắc không bị sao đâu nhỉ?”

Tiểu Trinh lắc đầu: “Tôi không biết nhưng chắc chắn là sẽ bị ảnh hưởng, mỗi lần thời gian tôi ở trong truyện càng lâu, thì sau khi tỉnh lại người càng mệt mỏi, nếu mất mạng trong đây, có khi cũng sẽ tắt thở ngoài hiện thực ấy chứ.”

Câu cuối đương nhiên chỉ là nói đùa.

Vừa nói chuyện, hai người vừa lục tục tìm được ba, bốn mắt trận.

Nhưng linh lực tiêu hao để phá mắt trận càng lúc càng lớn, đừng nói tới Tiểu Trinh, ngay cả Kỳ Chân cũng dần không chịu nổi.

“Chúng ta nghỉ ngơi một lát.” Anh thấy Tiểu Trinh đã trắng bệch cả môi, liền giơ tay ra giữ chặt cậu lại, không muốn để cậu tiếp tục chịu đựng.

Tiểu Trinh lau mặt, có chút ảo não: “Xin lỗi, nếu tôi không viết truyện này, thì đã không làm liên lụy tới anh rồi.”

“Nếu không có truyện này, tôi cũng không có cách nào gặp được anh, tôi thật sự rất cao hứng, thật đấy.” Trác Tuyên cười nhẹ, “Anh cũng nhìn thấy bộ dáng của tôi khi gặp người ngoài rồi đây, cao ngạo lạnh lùng không thích nói chuyện, rất làm cho người khác cảm thấy ghét phải không?”

“Cũng không hẳn...” Tiểu Trinh sờ sờ mũi, phản bác chẳng chút thuyết phục.

Trác Tuyên nói tiếp, kể chuyện từ nhỏ cha mẹ mình ly dị, mẹ mất sớm, cha thì bận làm việc, quanh năm suốt tháng không gặp mặt nhau được mấy lần, tình cảm cha con rất nhạt, anh cũng đã quen sống một mình trong thế giới của riêng bản thân, du học cũng lại chỉ càng làm cho anh càng thêm độc lập tới gần như quái gở, anh cũng chưa bao giờ cảm thấy mình cần có bạn bè người thân, tận tới khi thế giới tiểu thuyết mạng mở cho anh một cánh cửa, anh tựa như có thể thấy được một đất trời rộng lớn lồng lộng, ở nơi này, tâm hồn có thể tự do bay nhảy, chỉ có chuyện không thể nghĩ ra chứ không có gì là không làm được.

“Đặc biệt là việc được quen biết đại đại anh.”

Được một đôi mắt đẹp nhìn chăm chú, sẽ có cảm giác gì?

Tựa như trong thế giới của người ấy chỉ có một mình bạn vậy.

Nếu là con gái, chỉ sợ tim đã đập thành thịch.

Nhưng Tiểu Trịnh tự cho rằng mình là trai thẳng, thế nên cũng chỉ nóng mặt một chút, rồi nói: “Anh đừng gọi tôi là đại đại nữa, ngoài đời gọi vậy có hơi lạ, cứ trực tiếp gọi tôi là Trịnh Tiêu đi.”

Trác Tuyên chớp chớp mắt: “Tiêu Tiêu.”

Tiểu Trịnh: “...”

Cậu cảm giác có chỗ nào không đúng lắm, nhưng lại không thể nói rõ.

Thôi, tùy anh vậy. Tiểu Trịnh chết lặng nghĩ.

Còn lại một mắt trận cuối cùng, dòng khí trong Xích Thiên trì bị hai người đảo loạn hoàn toàn, gió rền gào thét xung quanh, quần quanh hai người, tựa như muốn xé nát họ ra.

Bên tai Tiểu Trịnh vang lên đủ loại tiếng khóc rít the thé, nói bản thân chết thảm ra sao, khi còn sống bị người ám hại thế nào, lại có oán khí cuộn trào mãnh liệt mà tới, muốn thôn phệ họ tới gần như không còn gì.

Hai người không thể không lấy pháp bảo ra chống cự, những âm thanh kia vẫn có thể xuyên qua cấm chế cần mật của pháp bảo, trực tiếp xâm nhập vào sâu trong linh đài.

Linh hồn Tiểu Trịnh chấn động, khí trắng lập tức nhận ra sơ hở, tuôn trào, cậu cảm thấy ngực đau đớn, không khỏi kêu thảm thiết ngã về phía sau, phun một ngụm máu ra.

“Tiêu Tiêu!” Trác Tuyên khẩn trương, phóng ra tất cả những pháp bảo mà bản thân có thể sử dụng.

Trong lúc nhất thời quang mang rực rỡ đan xen với oán khí hỗn độn, làm cho người ta hoa cả mắt.

Cứ vậy, hai người họ vĩnh viễn cũng sẽ không thoát ra khỏi đây được!

Dù có là xuyên thư, sớm hay muộn cũng có thể trở lại hiện thực, vậy thì cứ liều mạng đi!

Tiểu Trịnh ý thức được điểm này, uy lực của Xích Thiên trì, cậu hiểu rõ, hơn nữa trong tiểu thuyết này, cậu vốn vẫn còn một thiết lập được giấu đi, vẫn còn chưa hạ bút, thiết lập này cũng chính là mấu chốt để Kỳ Chân có thể thoát khỏi Xích Thiên trì.

“Anh tới mắt trận, cầm kiếm vào đi!” Cậu hét lên với Trác Tuyên.

Trác Tuyên không nghi ngờ gì, biến thành kiếm thành hư ảnh, linh kiếm hóa thành ánh sáng màu lục bay ra khỏi tay, bay thẳng tới mắt trận.

Cùng lúc đó, Tiểu Trịnh khê cắn môi, hai tay kết ấn, phun một ngụm máu đầu tim vào bàn tay, toàn thân nhanh chóng bị một luồng sáng trắng vây quanh.

Trác Tuyên không kịp phản ứng, trơ mắt nhìn toàn thân cậu bị ánh sáng trắng bao lấy, cuối cùng hóa thành một luồng quang mang, đánh về phía linh kiếm kia của Trác Tuyên.

Anh rút cuộc hiểu ra đối phương muốn làm gì.

Lấy thân tuần pháp, dùng tính mạng kết hợp với linh kiếm của anh, rót vào mắt trận, bổ sung linh lực còn thiếu, tạo ra một con đường máu cho anh rời khỏi Xích Thiên trì!

“Tiêu Tiêu!”

9. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trác Tuyên đưa cậu tới bệnh viện, rồi chăm sóc, ở bên cậu, làm cho Tiểu Trịnh rất cảm động, cậu nghĩ tới chuyện báo đáp ân tình, mà gia cảnh của Trác Tuyên lại như vậy, chắc chắn anh không thiếu gì cả, quà cáp bình thường với anh mà nói chỉ là dẹt hoa trên gấm, muốn tặng quà cũng phải là thứ gì đó thực sự chứa đựng được tấm lòng. Khi Trác Tuyên tỉnh lại, trong đầu trống rỗng, không phân rõ ảo cảnh và hiện thực, tận tới khi nhìn thấy người bên cạnh nằm lăn bên sofa, mới nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Anh và tác giả cùng xuyên thư?

Tác giả vì muốn anh có thể rời khỏi phó bản, mà không màng tới bản thân?

... Không, người chết hẳn phải là Hoàng Phủ Hoa Tàng mới đúng, tác giả đại đại đương nhiên vẫn còn nguyên vẹn đây.

Ba giờ sáng, trần bóng đá đã kết thúc từ lâu, màn hình vẫn còn sáng trưng, đang phát chương trình khác, Tiểu Trịnh ghé vào bên sofa ngủ rất say, tay cậu vẫn còn vắt trên đùi Trác Tuyên, Trác Tuyên nhìn một lúc lâu, cũng không đẩy ra.

Tiểu Trịnh hơi nhíu mày, như gặp phải chuyện gì đó khó lường trong mơ, hơn nữa giấc mơ này cũng không làm cậu thoải mái gì cho cam.

Trác Tuyên gọi vài tiếng, Tiểu Trịnh cũng không có phản ứng, mặt còn đỏ bừng, môi cũng đỏ lên khác hẳn bình thường, thật đẹp mắt, nhưng rõ ràng là không bình thường chút nào.

Anh đưa tay chạm lên trán Tiểu Trịnh, chỉ cảm giác nóng bỏng.

Trác Tuyên gọi thêm vài tiếng nữa, Tiểu Trịnh cuối cùng cũng mơ mơ màng màng mở mắt ra.

“Tôi đã trở về rồi ư...?” Cậu cũng giống Trác Tuyên khi này, khi vừa trở lại hiện thực có hơi mờ mịt, huống chi người còn nóng tới vậy.

“Anh sốt rồi, tôi đưa anh tới bệnh viện.”

Anh bế ngang Tiểu Trịnh lên, trực tiếp đi về phía gara.

“Đợi đã...” Tiểu Trịnh nắm áo anh.

“Sao vậy?” Trác Tuyên vội hỏi, anh còn tưởng có chuyện gì quan trọng.

Kết quả Tiểu Trịnh nói: “Không được bế kiểu công chúa, không đàn ông tí nào cả.”

Trác Tuyên dở khóc dở cười: “Được được, tôi công anh.”

Anh thả Tiểu Trịnh xuống sofa, khom lưng xuống, để Tiểu Trịnh leo lên.

Tiểu Trịnh bỗng nhiên cảm giác không đúng.

Ngữ khí của Trác Tuyên, hình như có chút... yêu chiều?

Tiểu Trịnh rung mình, không nhận được mà nổi da gà, Trác Tuyên còn tưởng rằng cậu bị ốm tới hồ đồ rồi, ba bước thành hai bước nhét cậu vào trong xe, đi tới bệnh viện cấp cứu truyền dịch.

Kết quả chẩn đoán, là bị mẫn cảm với cồn, may mà tới sớm, nếu không sẽ càng thêm phiền toái. Tiểu Trịnh nằm trên giường bệnh truyền dịch, nói xin lỗi với Trác Tuyên: “Tôi vốn không bị mẫn cảm khi uống rượu, lần này không hiểu sao lại thành ra thế này, chắc là trước đó uống lẫn lộn cả bia và rượu đỏ, mới trúng chiêu, làm liên lụy tới anh nữa đêm còn không được ngủ.”

Trác Tuyên chớp mắt mấy cái, cười phì: “Có thể gặp mặt anh, còn xem bóng đá với anh, trước đó đến nghĩ tôi cũng không dám nghĩ, bây giờ lại nhiều thêm một kỉ niệm.”

Anh cười rộ lên, không còn băng lãnh như trước, càng trở nên không giống với Kỳ Chân không được tự nhiên trong mộng cảnh.

Tiểu Trịnh bóp trán, rên rỉ một tiếng: “Về nhà tôi sẽ cho Hoàng Phủ chết, thật không muốn xuyên vào nữa.”

Trác Tuyên nói: “Trước đó tôi biến thành Triệu Thành Hề, chết rồi lại biến thành Kỳ Chân, nếu anh cho Hoàng Phủ chết, rất có khả năng sẽ biến thành những nhân vật khác.

Tiểu Trịnh làm mặt đau khổ: “Vậy phải làm sao đây, không thể kết thúc chuyện này sao?”

Trác Tuyên cảm thấy vẻ mặt này của Tiểu Trịnh thật đáng yêu, đương nhiên, trong mắt anh, không có vẻ mặt nào của Tiểu Trịnh là không đáng yêu cả, tuy rằng sau khi hai người đã quen với nhau hơn, thái độ của anh với Tiểu Trịnh tự nhiên hơn nhiều, nhưng độ sùng bái đã thăng cấp, từ “Tác giả đại đại điểm nào cũng tốt” trở thành “Trịnh Tiêu chỗ nào cũng tốt.” thực ra cũng không có gì biến hóa cả.

Truyền dịch ít nhất cũng phải mất hai tiếng, Tiểu Trịnh thấy tinh thần Trác Tuyên có vẻ không tốt lắm, liền bảo anh về nhà nghỉ ngơi, nhưng Trác Tuyên lắc đầu, không ngờ lại không chịu nghe lời, ngồi bên giường tiếp tục gà gât.

Vì suy xét tới vấn đề kinh tế của Tiểu Trịnh, Trác Tuyên không dùng quan hệ để yêu cầu một phòng đơn, mà để cậu vào một phòng hai người bệnh, tuy rằng chi phí nhiều hơn phòng tập thể, nhưng Tiểu Trịnh vẫn trả được, nếu muốn phòng đơn, đối với Tiểu Trịnh mà nói, có chút vượt quá phạm vi có thể tiếp nhận.

Ngăn giữa phòng bệnh có treo một tấm rèm, cũng không biết bên kia có người không, không có tiếng nói chuyện, lập tức không gian trở nên yên tĩnh, Tiểu Trịnh cảm nhận từng chút một sự săn sóc của Trác Tuyên, cảm thấy có chút cảm động, cảm giác đại thiếu gia này không hề giống với ấn tượng ban đầu của mình.

Trác Tuyên cũng không bỏ lại cậu một mình, mà kiên trì ở lại cùng.

Nếu đồng nghiệp công ty tới đây nhìn, hẳn là không ai có thể tin rằng chuyện này là thật.

Mang theo tâm tình phức tạp này, Tiểu Trịnh nặng nề chìm vào giấc ngủ.

May mà triệu chứng hoàn toàn biến mất vào ngày hôm sau, Tiểu Trịnh khỏe khỏe mạnh mạnh xuất viện, Trác Tuyên đưa cậu về nhà xong lại về nhà mình ngủ bù.

Việc Tiểu Trịnh làm đầu tiên là mở máy tính ra xin nghỉ phép với độc giả, nói hôm qua mất cảm cơn suýt chút nữa đã đi đời, hôm nay sẽ đăng muộn một chút, số lượng chữ cũng sẽ ít hơn, xin được thứ lỗi, sau đó bắt đầu gõ chương mới.

Cậu hạ quyết tâm cho Hoàng Phủ chết, dựa theo thiết lập, Xích Thiên trì là một nơi rất tà môn, nếu họ tiếp tục tranh chấp không ngớt, cuối cùng cả hai cũng sẽ đều ở lại trong này, mà Hoàng Phủ nếu muốn xử lý Kỳ Chân rồi ra ngoài một mình cũng khó, cuối cùng y cũng thông suốt, quyết định hy sinh bản thân, để Kỳ Chân có thể ra ngoài, yêu cầu duy nhất là khi Kỳ Chân có năng lực, phải giết chết người đã tạo ra Xích Thiên trì, báo thù cho y.

Xu thế phát triển trên cơ bản không khác lắm so với trải nghiệm hôm qua của họ, nhưng Tiểu Trịnh hoàn thiện thêm tiền nhân hậu quả, cũng hoàn thiện diễn biến tâm lý của Hoàng Phủ, làm cho tình tiết và nhân vật càng thêm dày dặn, cậu chắc chắn rằng có thể lấy đi nước mắt của các độc giả nữ.

Hoàng Phủ vừa chết đi, cậu cũng không cần vào mộng cảnh xuyên thư gạt người kia nữa phải không?

Gõ xong di ngôn cuối cùng của Hoàng Phủ, Tiểu Trịnh nhẹ nhàng thở ra, không khỏi nghĩ tới Trác Tuyên.

Trác Tuyên đưa cậu tới bệnh viện, rồi chăm sóc, ở bên cậu, làm cho Tiểu Trịnh rất cảm động, cậu nghĩ tới chuyện báo đáp ân tình, mà gia cảnh của Trác Tuyên lại như vậy, chắc chắn anh không thiếu gì cả, quà cáp bình thường với anh mà nói chỉ là dẹt hoa trên gấm, muốn tặng quà cũng phải là thứ gì đó thực sự chứa đựng được tấm lòng.

Trác Tuyên muốn gì? Hay là nên nói, đàn ông muốn nhất là gì?

Tiểu Trịnh chợt nảy ra ý tưởng.

Đưa mỹ nữ cho anh, bản thân làm không được, nhưng trong mộng cảnh xuyên thư, để anh trái ôm phải ấp, mỹ nhân vây quanh, chắc chắn là không có gì dễ hơn.

Đợi tới chiều, đoán đối phương hẳn là đã ngủ dậy rồi, Tiểu Trịnh liền gọi điện thoại.

“Anh thích người thế nào?”

Trác Tuyên:???

Anh ngồi trên giường mặt ngẩn ngơ, cơn buồn ngủ còn chưa rút đi hoàn toàn.

Đại đại hỏi chuyện này làm gì? Chẳng lẽ là thích mình?

Não động thành linh làm cho trái tim Trác Tuyên đập nhanh một nhịp, anh nghĩ nghĩ, khó có lúc lại suy trước tính sau, tìm lời phù hợp.

“Ừm, văn tú một chút, có khí chất, cao gầy, da trắng nõn...”

Tiểu Trịnh mới đầu còn nghe rất chăm chú, sau đó nghe thấy đối phương ngay cả “có đeo kính” cũng đã nói ra, vội vàng cắt lời: “Vậy tính cách thì sao?”

Thật không ngờ, cậu còn tưởng Trác Tuyên là người giống như những phú nhị đại khác thích yêu đương qua mạng, không ngờ lại thích loại hình ngoan ngoãn?

Trác Tuyên nói: “Đối xử hiền hòa với tất cả mọi người, tính tình tốt, tài hoa nhưng lại rất khiêm tốn, nhân duyên cũng tốt.”

“Được rồi, tôi hiểu rồi! Vậy không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa, tạm biệt!” Tiểu Trịnh thoáng khoái nói, cúp điện thoại.

Trác Tuyên lại:???

Bên kia Tiểu Trịnh bắt đầu đắp nặn nữ chính cho Kỳ Chân: “Thu Hoài Linh, tu sĩ thiên cảnh tầng hai, trưởng nữ của Thu thị – một trong ba thế gia tu chân của tầng hai, tính cách ôn hòa ân cần, làm người khiêm tốn, xinh đẹp, da trắng nõn, tu vi vốn là Nguyên Anh kỳ, sau bởi bị thương, tu vi hạ xuống thành Kim Đan, nhân duyên làm nàng gặp được Kỳ Chân ở thành Lưu Quang, sau đó bị nữ tu ghen tị với mình hạ được, tình huống nguy cấp.

Thiết lập cực kỳ chi tiết, gần như dựa hoàn toàn theo hình mẫu mà Trác Tuyên thích.

Tiểu Trịnh cảm thấy Trác Tuyên vẫn còn phải sắm vai Kỳ Chân trong mộng cảnh lâu dài, thế nên liền tạo ra một nhân vật nữ chính theo yêu cầu của anh, lại tạo ra một tình huống làm cho mọi độc giả nam chỉ có thể cười dâm, chính là cách tốt nhất để báo đáp Trác Tuyên.

Vạn vạn không ngờ rằng, hành động này của cậu lại là tự lấy đá đập vào chân mình.

Thế nên, khi cậu lại một lần nữa tỉnh lại ở một góc của thành Lưu Quang, dực hỏa đốt người mở mắt ra, nhìn Kỳ Chân trước mắt, thầm nghĩ muốn ngứa mắt lên trời rít gào một tiếng.

WTF?????????

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trác Tuyên gật đầu: “Tôi cũng hiểu đại đại anh là một người rất ngây thơ mà.”

Tiểu Trịnh: “???”

Trác Tuyên: “Nếu không đem qua đã không có phản ứng kia.” Tiểu Trịnh cảm thấy muốn điên mất!

Cậu rõ ràng là lấy giúp người làm niềm vui, tại sao kết quả lại là tự đào hố chôn mình?

Muốn nói chuyện, lời ra khỏi miệng lại thành rên rỉ, cậu dùng giọng nói không lớn hơn tiếng muỗi kêu là bao để ngăn cản người đứng trước mặt mình.

“Đừng, đừng lại gần đây...”

“Cô nương, ta căn bản là không nhúc nhích.” Kỳ Chân bắt đầu nói.

Nhưng Kỳ Chân trong mắt Tiểu Trịnh, đã từ một biển thành hai, hai biển thành bốn, đang lác lác tới gần mình, ngay cả nói chuyện cũng nghe thấy tiếng vang, từng tiếng chồng chất lên nhau, làm cho người ta nghe không rõ.

Tiểu Trịnh bị mồ hôi chảy xuống che đi tầm mắt, cậu thở phò phò không nói nên lời, cảm giác nóng bỏng lan khắp toàn thân, gần như mỗi tác da tác thịt của cậu đều bị thiêu đốt.

Tay không kiềm chế được mà mò lên cổ áo, bắt đầu cởi ra.

“Trác Tuyên...” Miệng cậu hơi hé mở, cũng không biết đến cùng mình có nói thành lời hay không.

Cậu vốn muốn hỏi Kỳ Chân đến cùng có phải là Trác Tuyên xuyên vào không, kết quả không biết tại đối phương có vấn đề gì không, nhất định phải kề sát lại gần mà nghe, Tiểu Trịnh tuân theo bản năng, chạm vào mặt đối phương, hấp thụ cảm giác mát lạnh.

Cũng không biết có phải là đối phương hiểu nhầm Tiểu Trịnh muốn được yêu thương hay không, mà trực tiếp đuổi cánh tay dài ra, ôm cậu vào lòng, thuận thế cởi bỏ đai lưng của Tiểu Trịnh, cởi từng lớp y phục của cậu.

Khoan đã! Tuy rằng giới tu chân rất tùy tiện, nhưng tôi không phải là người tùy tiện đâu nhé!

Tiểu Trịnh cố gắng bảo vệ cho sự trong sạch của bản thân, nhưng cơ thể lại chỉ làm theo bản năng, không hề suy xét tới lý trí, cậu khẩn cấp đáp lại sự âu yếm của đối phương, da thịt hai bên thân cận nhau, cơ thể Kỳ Chân cũng bị lây nhiễm nhiệt độ của cậu, trở nên không còn mát mẻ. Tiểu Trịnh ghét bỏ muốn đẩy người ra, cổ tay lại bị bắt được, bẻ về phía sau, lập tức bị chính đai lưng của mình trói chặt.

“Cô nương, cô...”

Kỳ Chân kinh ngạc nhìn vạt áo rộng mở của Thu Hoài Linh, phát hiện đối phương đúng thật sự là nam phần nữ trang.

Tiểu Trịnh ửng hồng đôi gò má, ánh mắt mê ly nhìn lại, đã hoàn toàn không nghe rõ Kỳ Chân đang nói gì.

“Ôm tôi.”

“Cô... huynh đài, huynh có biết mình đang làm gì không?”

Giọng nói của Kỳ Chân vang vọng khi xa khi gần bên tai.

Cách trả lời của Tiểu Trịnh rất trực tiếp, thò tay nắm lấy áo của đối phương, một tay kéo Kỳ Chân tới trước mặt không nói hai lời hôn lên.

Kỳ Chân bình sinh không ngờ rằng mình lại bị người khác cưỡng hôn, còn là bị nam nhân cưỡng hôn, lập tức có chút ngơ ngác, tận tới lúc mới có cảm giác đau đớn, mới tỉnh táo lại.

Không được tự nhiên? Hình như cũng có chút.

Vậy là đang kháng cự? Cũng không giống lắm.

Anh nắm cầm đôi phương, kéo Tiểu Trinh vì trúng được mà trở nên thèm khát khó nhịn dính chặt lấy người mình không buông ra khỏi người mình.

“Anh có nhớ rõ tôi là ai không?”

Tiểu Trinh mơ mơ màng màng mở mắt, suy nghĩ trong đầu bị quấy loạn, sao còn nhớ được đôi phương là ai.

Cậu lại muốn hôn tiếp, nhưng đôi phương bắt đắc dĩ, chỉ thuận thế ôm lấy cậu, làm cho trọn vẹn cái hoạt động xâm nhập ba ba ba này.

Tiểu Trinh vẫn chưa quên, cậu vẫn còn đang ở bên ngoài, ngay trước mặt người khác, tuy rằng họ trốn trong một cái ngõ nhỏ, đủ khuất, nói vậy hẳn cũng sẽ không có ai thấy, nhưng ai mà biết được có thể có gia hỏa nào đó đường lớn không đi lại chui vào ngõ nhỏ, sau đó thấy ở nơi này có hai tu sĩ ôm ôm ấp ấp, làm cái loại chuyện không thể đưa ra ánh sáng này hay không.

Cảm giác xấu hổ làm cho cậu càng thêm miễn cảm, chưa nói tới mỗi lần đôi phương cắn mút cơ thể mình, cảm giác rõ ràng lại bị phóng lớn vô hạn, mà còn cả bàn tay đôi phương đang thò vào xiêm y kia, đi thẳng xuống dưới, sờ soạng toàn bộ cái nơi không thể nói ra.

Dục hỏa ẩn nhẫn bị nuốt sạch, hỏa diễm dục vọng càng ít lại càng thêm mãnh liệt, tận tới khi đốt cháy toàn thân Tiểu Trinh tới không còn gì.

Để tránh cho bị đại thương nguyên thần, Tiểu Trinh rất tự giác dùng gạch men mosaic che đi vụ ba ba ba này, thế nên thứ mà các độc giả nhìn thấy đương nhiên cũng là mosaic.

Lúc Tiểu Trinh tỉnh lại đã là ngày hôm sau, ánh mặt trời rọi vào từ cửa sổ quên không kéo rèm, chiếu tới chói cả mắt.

Một đêm “mộng xuân”, Tiểu Trinh chẳng những không có cảm giác thần thanh khí sảng, mà ngược lại tứ chi như nhũn ra, lại nhìn ga giường dưới người, ướt sũng một mảng, mọi chi tiết đều gợi lên cảm giác xấu hổ, may mà không ai thấy.

Dược hiệu xuyên qua mộng cảnh còn sót lại vẫn còn lưu giữ trong cơ thể, lúc xuống giường Tiểu Trinh thiếu chút nữa đã quỵ xuống, hồi tưởng tất cả mọi chuyện đêm qua...

Quả là nghĩ lại mà kinh.

Bây giờ vấn đề mà cậu muốn làm rõ nhất chính là: Đêm qua Trác Tuyên, không phải là cũng đã lọt vào mộng cảnh trong truyện, biến thành Kỳ Chân chứ?

Tiểu Trinh không gọi điện thoại bởi không có dũng khí đó, chỉ có thể xin công ty nghỉ ốm, lại gọi thức ăn bên ngoài, chần ga gối đệm nhét hết vào máy giặt, thay bộ mới, làm xong tất cả, cậu lại bò về giường tiếp tục nằm chờ đợi.

Đến cùng có phải Trác Tuyên không? Có nên hỏi bóng hỏi gió một chút?

Nếu số phút khi thức ăn được giao tới là số lẻ, thì hỏi, là số chẵn, thì không hỏi.

Nửa giờ sau, Tiểu Trinh nhìn đồng hồ, là số lẻ.

... Thôi, vẫn không hỏi thì hơn.

Tiểu Trinh vui cả người vào chần, giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chuông điện thoại vang lên, người gọi tới là Trác Tuyên.

Tiểu Trinh rói rầm một hồi, nhận điện thoại.

“Tiêu Tiêu, hôm nay anh không đi làm à?” Trác Tuyên hỏi.

“Tôi xin nghỉ ốm.” Giọng nói Tiểu Trinh hơi khàn, trong mộng cảnh mê loạn kia, cậu nhớ miệng mình chưa từng được buông tha...

Không được nghĩ lại nữa, càng nghĩ càng đáng sợ!

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lát.

“Thảo nào hôm nay tôi tới công ty không gặp anh, anh ăn cơm chưa, để tôi đưa thức ăn tới chỗ anh.”

“Không cần, không cần, tôi nghỉ ngơi một chút là được rồi.” Tiểu Trịnh vội đáp, cậu căn bản là chưa nghĩ ra nên đối mặt với Trác Tuyên thế nào, sao dám gặp mặt anh.

May mà Trác Tuyên trước sự khác thường của cậu cũng không gạn hỏi tới cùng, ân cần thăm hỏi vài câu, bảo cậu chú ý tới thân thể, rồi cúp máy.

Tiểu Trịnh thở ra một hơi.

Tuy rằng cả hai đều là đàn ông đã trưởng thành, có nhu cầu sinh lý là bình thường, nhưng tác giả với độc giả xuyên thư xxoo với nhau trong mộng cảnh, nghĩ thế nào cũng vẫn thấy xấu hổ.

Tự làm bấy, không thể sống.

Tiểu Trịnh quyết định cho Thu Hoài Linh chết, hơn nữa cũng không sắp xếp nữ nhân nào cho Kỳ Chân, để cho hắn trở thành nam chính tu tiên đầu tiên dưới ngòi bút của mình chỉ biết dùng ngũ chỉ sơn.

(ý là dùng năm ngón tay để DIY ==))

Nghĩ tới đây, Tiểu Trịnh nhất thời có động lực, lập tức mở máy tính ra, năm ngón tay gõ như bay, một hơi gõ thêm một vạn chữ, Thu Hoài Linh vừa gặp nam chính chưa được nửa ngày đã trực tiếp chết trước mặt nam chính, làm cho nam chính đeo trên lưng hiềm nghi giết người.

Bên dưới các độc giả đồng loạt???

Độc giả A: Từ đầu tới giờ, mọi nhân vật nữ có khả năng phát triển được với nam chính đều là chưa xuất sư đã ngỏm củ tỏi [mặt chấm hỏi.jpg] tác giả có phải là mới bị thất tình không vậy?

Độc giả B: Đừng vậy chứ, thật vất vả mới xuất hiện một em gái mềm mại dễ đẩy ngã, sao lại cứ vậy mà chết? Tác giả là gay! Tác giả là điên tí!

Độc giả C: Khi tôi cho rằng Triệu Thành Hề là nữ chính, Triệu Thành Hề lại chết, khi tôi cho rằng Kỳ Chân là gay, sẽ ở bên Hoàng Phủ Hoa Tàng, Hoàng Phủ lại chết, bây giờ nhìn thấy Thu Hoài Linh, tôi không dám ship loạn nữa, quả nhiên Thu Hoài Linh lại chết rồi, tác giả rốt cuộc là muốn chơi lớn cỡ nào?

Độc giả D: Tôi biết rồi! Kỳ Chân là thể chất thiên sát cô tính, ai dính lên sẽ chết, thế nên nữ chính nhất định phải là một người vừa mới xuất hiện, đã mang theo tâm tình thiếu nữ mà giết sạch toàn bộ nhân vật phụ quan trọng trong vòng vài trăm dặm!

Tiểu Trịnh không đổi sắc mặt nhìn mấy bình luận này, trong lòng không dao động chút nào, lòng nói ngại quá, vì hoa cúc của tác giả đại đại mấy người, đời này Kỳ Chân chỉ có thể làm hòa thượng thôi.

Vừa nghĩ tới Kỳ Chân, cậu lại không nhịn được mà nghĩ tới Trác Tuyên.

Tiểu Trịnh thật muốn úp mặt vào trong chăn.

Chuông cửa vang lên.

Trác Tuyên đứng ngoài cửa, tay còn cầm một túi thức ăn.

“Vừa đi ngang qua một quán ăn Quảng Đông, tiện mua luôn cho anh.”

So với Tiểu Trịnh đầy mặt u ám, Trác Tuyên lại là thần thanh khí爽, nụ cười tươi rói, cứ như lão yêu quái mới thả (hái) âm bổ dương.

Á bấy bấy bấy, ai bị hái chứ!

“Bây giờ anh đang bị ốm, không được ăn cay, mấy món này đều khá là thanh đạm, cháo trứng muối, bánh bao xá xíu, rau cải luộc linh tinh.”

Không ai đánh kẻ đang cười, Tiểu Trịnh đành phải cười tươi cảm ơn, trong lòng lại ước gì Trác Tuyên mau chóng bỏ đồ lại rồi đi đi.

Ai ngờ đối phương không tự giác chút nào, mang thức ăn tới phòng bếp, tự động xắn tay áo lên, giúp cậu đỡ thức ăn ra đĩa, lại nhìn thức ăn cậu gọi bên ngoài lúc này.

“Bị ốm rồi còn ăn cơm rang?” Anh không đồng ý nhìn Tiểu Trịnh.

Tiểu Trịnh đành nói: “Gần chỗ này không có gì ăn cả, anh mang cháo tới đây rồi, chắc chắn tôi sẽ ăn.”

Trác Tuyên hài lòng nói: “Vậy anh ngồi xuống trước đi, tôi hâm nóng lại một chút là có thể ăn được.”

Tiểu Trịnh mơ màng bị người đặt ngồi xuống sofa, mơ màng nhìn đối phương bận rộn trong bếp như chủ nhà, muộn màng tỉnh ngộ.

Không đúng, sao anh lại đảo khách thành chủ thế kia? Rõ ràng là mình có ý đuổi người mà!

Đợi Trác Tuyên bưng cháo nóng ra, Tiểu Trịnh vừa ăn, vừa nói bóng gió.

“Chức vị của anh như vậy, bạn lắm phải không?”

Thế nên mau chóng đi làm đi.

Trác Tuyên: “Bình thường thôi, tôi cũng biết họ chỉ coi trọng thể diện của cha tôi, thực ra cũng không sai tôi làm gì cả, tôi chỉ chọn thứ mình cảm thấy có hứng thú để làm là được.”

Tiểu Trịnh:... Anh được lắm.

Cậu ăn một miếng cháo, lại hỏi: “Anh cao phú soái như vậy, hẳn là có rất nhiều con gái thích, mỗi ngày đều hẹn hò bạn tới chết luôn phải không?”

Nhanh đi hẹn hò đi, đừng ở đây chờ tôi nữa.

Trác Tuyên: “Tôi có người trong lòng rồi, sẽ không lãng phí thời gian với những người không quan trọng.”

Anh thấy Tiểu Trịnh ngẩn ra, liền cười nói: “Sao vậy? Chẳng lẽ anh cảm thấy tôi giống loại người đó lắm sao, trái ôm phải ấp, hẹn hò với đủ mọi loại người?”

Tiểu Trịnh vội nói: “Đương nhiên là không phải, chỉ là bây giờ có rất nhiều phú nhị đại thực sự là có vô số quyền chọn lựa, anh có thể giữ mình trong sạch như vậy, tôi đương nhiên là cảm thấy rất vui.”

Trác Tuyên nghe thấy lời này, ý vị thâm trường cười nhẹ một cái.

“Anh cảm thấy rất vui?”

Tiểu Trịnh chớp mắt, không hiểu mình nói nhầm chỗ nào.

Trác Tuyên nói: “Nhưng nam chính dưới ngòi bút của anh, không phải là đều tam thê tứ thiếp sao?”

Tiểu Trịnh gãi đầu, có hơi ngượng ngùng: “Chỉ là bối tình tiết truyện cần mà thôi, anh cũng biết mà, rất nhiều độc giả nam thích đọc thể loại này, dù sao chuyện không thể thực hiện được trong hiện tại, họ sẽ đều thỏa mãn ảo tưởng bằng nhân vật chính trong tiểu thuyết.”

Trác Tuyên gật đầu: “Tôi cũng hiểu đại đại anh là một người rất ngây thơ mà.”

Tiểu Trịnh: “???”

Trác Tuyên: “Nếu không đem qua đã không có phản ứng kia.”

Tiểu Trịnh: “...”

Khuôn mặt cậu dùng tốc độ có thể thấy được hồng rực lên, há miệng nói không nên lời, chỉ có thể trừng Trác Tuyên, ngay cả tay chân cũng luống cuống.

Trác Tuyên có vẻ như cảm thấy phản ứng này của cậu rất thú vị, thậm chí còn kẻ sát lại, nhẹ nhàng hôn một cái lên môi Tiểu Trịnh.

“Trịnh Trọng Kỳ Sự đại đại, anh thật sự thích em, có thể theo đuổi em được không?”

[Hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-thu-ky>